

www.eksegersi.gr

Με τον Δένδια
εμπνευστή και
συντονιστή

**ΕΛΑΣ ελλήνων
βασανιστών**

[ΣΕΛΙΔΑ 8](#)

Σχέδιο «Αθηνά»
Βαρύ πλήγμα
στον δημόσιο
και δωρεάν
χαρακτήρα του
Πανεπιστήμιου
και της τάσης
της εργαζόμενης
κοινωνίας για
πανεπιστημιακή
μόρφωση

[ΣΕΛΙΔΕΣ 9-10](#)

**Το ΣτΕ στην
κεφαλή του
νεοελληνικού
ρατσισμού**

[ΣΕΛΙΔΑ 11](#)

Αποπροσανα-
τολιστική
προπαγάνδα
με την
«αυτοκριτική»
του ΔΝΤ

[ΣΕΛΙΔΑ 3](#)

**Κωλοτούμπες
στο γήπεδο του
«ρεαλισμού»**

[ΣΕΛΙΔΑ 7](#)

ΟΧΙ ΑΔΕΣ ΛΕΥΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ

**Εργατική αντίσταση στη βία του
κράτους των καπιταλιστών**

**ΤΟ ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

9/2/1905: Ρωσικά στρατεύματα σκοτώνουν 150 εργάτες στα ουρχεία του Νίρκα 9/2/1981: Βόμβα (ΕΛΑ) σε αποθήκη της «Νεστλέ» (Περιστέρι) 10/2/1988: Γέννηση Μπέρτολτ Μπρεχτ 10/2/1948: Διλοχία ανταρτών χτυπάει με πενήντα βλήματα όλου τη Θεσσαλονίκη από τη θέση Λεμπέτ (οδός Λαγκαδά) 10/2/1974: Απεργία άγγλων ανθρακωρύχων οδηγεί στην καθιέρωση εβδομάδας τριών εργάσιμων ημερών για τον κλάδο και πτώση του πρωθυπουργού Εντουφρντ Χιθ 11/2: Καμερούν: Ημέρα νεολαίας 11/2/1922: Γέννηση Κορνίλιου Καστοριάδη 11/2/1977: Βόμβα στο βιβλιοπωλείο «Πλανήτης» (Αστροηπού) - προαναγγελθήκε την προηγούμενη από τον νεοφασίστα Αργύρη Κακκούβα 11/2/1981: Βόμβα στο άγαλμα Κωνσταντίνου (Πεδίο Αρεως) και στο φραστικό βιβλιοπωλείο «Ελεύθερη Σκέψη» (Ιπποκράτους) 11/2/1987: Βόμβα στην υπηρεσία ενημέρωσης ΦΠΑ του υπουργείου Οικονομικών (ΕΛΑ) 11/2/1993: Βόμβα στην εφορία Μοσχάτου (17N) 12/2: Ημέρα γάμου 12/2/1945: Υπογραφή συνθήκης Βάρκιζας 12/2/1981: Βόμβα στο γραφείο της ΒΕΟ, στα γραφεία της ΔΕΗ και σε λεωφορείο σχολικής επιχείρησης «Βυζαντίου» 12/2/1981: Βόμβα καταστρέφει το αυτοκίνητο του πρώην αξιωματικού χωροφυλακής και προσωπάρχη της «Balkan Export» Καραγουσούστη (Θεσσαλονίκη) 12/2/1987: Βόμβα καταστρέφει ολοσχερώς όροφο που στεγάζεται το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους 12/2/1992: Βόμβα στις τουαλέτες νυχτερινού κέντρου Καν-Καν εξουδετερώθηκε από πυροτεχνουργός (ΕΛΑ-1η Μάρη) 13/2/1949: 700 νεκροί, 1.500 τραυματίες και 400 αιχμάλωτοι αντάρτες του ΔΣΕ στην προσπάθεια κατάληψης της Φλώρινας 13/2/1963: Συγκρούσεις φοιτητών-αστυνομικών (Αθήνα) 13/2/1973: Διαδήλωση φοιτητών, πέντε συλλήψεις (Θεσσαλονίκη) 13/2/1976: Πεδίο μάχης τα Σπάτα, τραυματισμοί, καταστροφές, συλλήψεις κατοίκων που αντιδρούν στο νέο αεροδρόμιο 13/2/2006: 21χρονος Αφγανός νεκρός και 15χρονος συμπατριώτης του σοβιετικά κακοποιημένος από λιμενικό (Πάτρα) 14/2/1984: Γέννηση Κώστα Βάρναλη 14/2/1901: Στρατιωτικός νόμος στη Μαδρίτη για καταστολή εξεγερμένων κατά της φορολογίας 14/2/1902: Αιματηρή εξέγερση μετά από απεργίες για μείωση ωραρίου εργασίας, στρατιωτικός νόμος (Τεργέστη) 14/2/1947: Αντάρτες καταλαμβάνουν τη Σπάρτη κι ελευθερώνουν τους 233 αριστερούς κρατούμενους της πόλης 14/2/1973: Αστυνομική εισβολή εναντίον 1.500 φοιτητών στο ΕΜΠ, άγριοι ξυλοδαρμοί, εκατό συλλήψεις 15/2/1980: Απόπειρα εμπρησμού κτιρίου χωροφυλακής (Θεσσαλονίκη) 15/2/1993: Βόμβα σε κτίριο ναυτιλιακής εταιρίας (Πειραιάς) με αφορμή δύο πολύνεκρα ναυάγια (ΕΛΑ-1η Μάρη) 15/2/1996: Ρουκέτα κατά υπαίθριου γκαράζ αμερικανικής πρεσβείας (17N) 15/2/1999: Παράδοση του Οτζαλάν στις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες κατά την αποχώρηση του από την ελληνική πρεσβεία της Κένια.

● Δεν κουράζεται να επαναλαμβάνει τα περί «βίαιης ωρίμανσης» του ΣΥΡΙΖΑ ο Γ. Δραγασάκης ●●● «Ωρίμανση» vai [ένα βήμα πριν το σάπισμα, «βίαιη», όμως γιατί; ●●● Εκτός αν ο Δραγασάκης αναφέρεται στον εαυτό του, που λόγω ηλικίας δεν αισθάνεται πόνους στις αρθρώσεις από τις κωλοτούμπες ●●● Ο Αλέξης και η παρέα του, πάντως, αισθάνονται όμορφα σε στιλ Ιωάννη Μελισσανίδη ●●● Έγραψε πάλι ο γίγαντας Φώτης Κουβέλης ●●● «Δεν πατάμε σε δύο βάρκες, όπως λένε κάποιοι, είμαστε στην ίδια βάρκα με την κυβέρνηση, αλλά επιλέγουμε να τη συνοδηγούμε για να μην πέσει στα βράχια» ●●● Αν ζύσεις ο μπαρμπαγιάννης ο Παπαϊωάννου, μπορεί να του έγραφε κάνα συρτό σε στιλ «καπετάν Ανδρέα Ζέππο» ●●● Συντρόφια, κάτι δεν πάει καλά με τα μαθηματικά μου ●●● Το ΠΑΣΟΚ δια κάνει, λέει, συνέδριο με 2.500 χιλιάδες εκλεγμένους αντιπροσώπους και με μέτρο εκλογής 1 προς 20 ●●● Αν δεν κάνω λάδος, αυτό σημαίνει ότι διαψίσουν 50.000 νοματάιοι ●●● Αφού τόσοι δεν ψηφίζουν ΠΑΣΟΚ ούτε στα γκάλοπ! ●●● Ο Μαρκόπουλος δεν προ-

σώρησε στο «κόμμα» που έφτιαξαν Ζώης Μανώλης-Γιαννάκης και λοιπά ορφανά του Πάνου ●●● Θ' ασχοληθεί, λέει, με τη χειρουργική (ωχ, ωχ!) ●●● Εμάς, τώρα, γιατί μας φαίνεται ότι λειπουργούν υπόγειες διαδρομές με τη Συγγρού; ●●● Τέρμα οι περιπέτειες, επιστροφή στο μαντρί ●●● Πολιτικά πρωτότυπος ο αντιδήμαρχος Ρόδου, που έστειλε τη μπάντα του Δήμου να παιανίζει σε εκδήλωση των νεοναζί ●●● «Άν δέλεις να μην υπάρχει κάτι, αντί να το κοντράρεις μπορείς να το αλλοιωθείς», δήλωσε ●●● Παιανίζοντας στρατιωτικά εμβατήρια στη νεοναζιστική εκδήλωση, προφανώς την... αλ-

λοίωσε ●●● Εκτός αν παιάνιζε τραγούδια του Θεοδωράκη και ξέχασε να το σημειώσει ο αντιδήμαρχος ●●● Η στήλη σπρίζει τη φιλοδοξία του Γιάννη Μπέζου να αναλάβει το Εθνικό Θέατρο ●●● Ξέρετε τι εισιτήρια διά κόψει ένας «Αμλετ» με τον Μπέζο στη σκηνοθεσία και τον ομώνυμο ρόλο και την Τσαλίκη Οφήλια; ●●● Όλη η Ευρώπη διέρθει να δει μια ΤΕΤΟΙΑ παράσταση ●●● «Καλώς τον Μπουμπούκο» του είπε ο Παπαδάκης κι αυτός αποχώρησε τσαντισμένος ●●● Σε λιγάκι επέστρεψε όμως και ως γνήσιος Μπουμπούκος εξήγησε ότι ενοχλείται από το παρασούκλι, διότι επρόκειτο για μια

◆ Οπως εξήγησε ο Δένδιας, οι ασφαλίτες ρετουσάρισαν τις φωτογραφίες των τεσσάρων νέων που είχαν κακοποιήσει, γιατί τους ενδιέφερε να υπάρξουν αναγνωρίσεις από πολίτες! Κι εμείς ρωτάμε: τις φωτογραφίες των δύο νεοναζί που δολοφόνησαν εν ψυχρώ τον πιάκιστον μετανάστη, γιατί δεν τις έδωσαν ποτέ στη δημοσιότητα; Τόσα ρατσιστικά εγκλήματα έχουν γίνει, γιατί δεν ενδιαφέρθηκαν να μάθουν μη τυχόν και ο δύο μαχαιροβίγλατες εμπλέκονται και σε άλλα παρόμοια περιστατικά; Ρητορικό είναι το ερώτημα, γιατί την απάντηση τη γνωρίζουμε. Θυμίζουμε πως έχουν δώσει στη δημοσιότητα ακόμη και φωτογραφίες νέων που συνέλαβαν στο πλαίσιο προληπτικών συλλήψεων στη Ζωγράφου (οι συληφθέντες συμμετείχαν σε προσυγκέντρωση ενόψει απεργιακής συγκέντρωσης).

◆ Ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ στις 31 Γεννάρη: «Ο Μανώλης Γλέζος συναντήθηκε χθες βράδυ με τον Υπουργό Προστασίας του Πολλήτη, Νίκο Δένδια. Στη συνάντηση αυτή του ανέπτυξε διε-

ξοδικά όλες τις μορφές βίας που εκδηλώνονται στον τόπο μας (κρατική, παρακρατική, φασιστική) και του επέστησε ιδιαίτερα την προσοχή στους κινδύνους που ενυπάρχουν από μια κοινωνική έκρηξη. Τη συνάντηση ζήτησε ο Μανώλης Γλέζος. Τρεις μέρες μετά, ο Δένδιας ανέλαβε να καλύψει τους μπάτους που βασάνισαν άγρια τους τρεις συλληφθέντες στη Δυτική Μακεδονία. Κατόπιν και αυτού του γεγονότος, μήπως μπορούν να ξεγήγουν ο Μ. Γλέζος και ο ΣΥΡΙΖΑ τι ακριβώς περιεχόμενο είχαν οι συστάσεις του πρώτου προστάτη του Δένδια για «κινδύνους από μια κοινωνική έκρηξη»;

◆ «Το μεγαλύτερο κύμα αστέ-

τελεσματικά, απαγορεύεται να υπάρχουν εστίες ανομίας, αυτό είναι μια πρόσδοση.

Νίκος Τσούκαλης

Χαίρομαι που επιπλέονς μια κυβέρνηση αποφάσισε να συγκρουστεί με μια ανομία που προέρχεται από συγκεκριμένο πολιτικό χώρο. Κάποια πράγματα έφτασαν στο τέλος τους, ένας κύκλος συμπεριφορών τελειώνει.

Καθημερινή

Παραδεχτήκαμε επιπλέονς ότι η ανομία, η δομική ανομία πρέπει να αντιμετωπιστεί από

την κατεύθυνση αυτή νοιώθουμε μια δικαίωση από το γεγονός ότι η κυβέρνηση εφαρμόζει τις πολιτικές που ακολούθησε και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ στη διετία 2009-2011. Η ΝΔ με καθυστέρηση δύο χρόνων κατάλαβε τη σημαίνει να διαπρογρατεύεται σε ένα περιβάλλον με αρνητικό συγχετισμό δυνάμεων.

Φιλιππος Σαχινίδης

Οσοι υιοθετούν πρακτικές βίας στα πλαίσια ανταγωνισμών εξτρεμισμού βρίσκουν απέναντί τους την κοινωνία, που αντι-

κληση Στουρνάρα προς Τσίπρα «να δημοσιοποιήσει τι του είπε ο Σόιμπλε και τι άκουσε στο ΔΝΤ όταν τους ανέπτυξε το δήθεν σχέδιό του» ρωτήθηκε ο Σκουρλέτης σε ραδιοφωνική του συνέντευξη (Alpha 9,89, 4.2.13). Και απάντησε: «Κατ' αρχήν, εμείς θέλουμε να υπενθυμίσουμε στον κ. Στουρνάρα τι είπαμε εμείς στο ΔΝΤ. Είναι αυτά που δεν είπε ποτέ, ούτε ο κ. Στουρνάρας, ούτε οι προκάτοχοί του». Ωραία, αλλά γιατί δεν μάλιστα έβαλεύει την προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ, ότι ο μεν Σόιμπλε έδειξε καταστάσεις που να θυμίζουν Ελλάδα. ◆ Για την πρό-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Εάν ο ΣΥΡΙΖΑ ή οποιοσδήποτε άλλος διαθέτει στοιχεία στη διάθεσή του για βασανισμούς συλληφθέντων και όχι για τραυματισμούς τρομοκρατών κατά τη συμπλοκή και την αντίστασή τους - ενέργεια για την οποία μεταξύ άλλων βαρυτάτων αδικημάτων επίσης κατηγορούνται - δύρειλε ηδή να τα έχει καταθέσει στ

Αποπροσανατολιστική προπαγάνδα με την «αυτοκριτική» του ΔΝΤ

Βρέθηκε καινούργιο θέμα, όχι μόνο για τον ΣΥΡΙΖΑ, που το έκανε σημαία, αλλά για το σύνολο των αστικών ΜΜΕ, που προσπαθούν να ταΐσουν τον ελληνικό λαό με καινούργιο κουτόχορτο. Για την περιβόητη «αυτοκριτική» του ΔΝΤ, λέμε, που αποτελεί ένα από τα αγαπημένα αναγνώσματα του τελευταίου δεκαπενθήμερου. Σε τι συνίσταται το κουτόχορτο; Αφήνουν να διακρανεί ότι έγινε λάθος, ότι δυστυχώς οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, αλλά ευτυχώς όλα πέρασαν και από εδώ και πέρα μόνο καλύτερα θα είναι τα πρόγραμμα, αφού και το ΔΝΤ αναγνωρίζει πως η ύφεση έκανε τη ζημιά και πλέον το βάρος πρέπει να πέσει στην ανάπτυξη!

Ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως είπαμε, έκανε σημαία το θέμα και προσπαθεί να παραμυθάσει τον κόσμο, ότι δήθεν το ΔΝΤ ανοίγει ένα δρόμο επταναδιαπρογμάτευσης. Από τις δεκάδες αναφορές των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ επιλέγουμε την αναφορά του Τσίπρα στην ομιλία του στη συνεδρίαση της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ το περασμένο Σάββατο. «Το ΔΝΤ και δημόσια και ιδιωτικά, παραδέχεται ότι το πρόγραμμα στη χώρα μας δε βγαίνει δίχως κούρεμα του χρέους» ήταν η πρώτη επισημανσή του. Πώς διαβάζεται αυτό; Οτι εκείνο που πρέπει να γίνει είναι ένα νέο κούρεμα του χρέους για να βγει το «πρόγραμμα». Ποιο είναι το «πρόγραμμα»; Η σκληρή λιτότητα και η «κινεζοποίηση» των Μνημονίων.

Λίγο μετά ο Τσίπρας το «μάζεψε» λέγοντας: «Καλούμε τώρα την κυβέρνηση να ζητήσει έκτακτη Σύγκληση Ευρωπαϊκής Συνόδου για να θέσει στους εταίρους τα νέα δεδομένα, όπως προκύπτουν από τις δημόσιες και επαναλαμβανόμενες παραδοχές του ΔΝΤ, ότι το πρόγραμμα που εφαρμόζεται στην Ελλάδα είναι λάθος και αδιέξodo. Να πει με δυνατή φωνή ότι το δράμα του ελληνικού λαού δεν πρέπει να το βιώσει άλλος λαός στην Ευρώπη. Οτι ο δρόμος της λιτότητας θα καταστρέψει την Ευρώπη».

Πουθενά, όμως, το ΔΝΤ δεν έχει πει ότι «το πρόγραμμα που εφαρμόζεται στην Ελλάδα είναι λάθος και αδιέξodo». Ούτε ο Μπλανσάρ το είπε, ούτε ο Ράις, ούτε ο Τόμσεν, ούτε η Λογκάρντ. Το μόνο που είπαν όλοι αυτοί οι Δουνουτούδες είναι πως χρησιμοποιήσαν λάθος «πολλαπλασιαστή» (βάσει αυτού

υπολογίζεται η επιδραση των δημοσιονομικών μέτρων στην ύφεση). Και τι ζητούν; Να γίνει νέο «κούρεμα» του χρέους (εξηγήσαμε στο προηγούμενο φύλλο, ότι αυτό αντανακλά την προσπάθεια του αγγλοσαξονικού χρηματιστικού κεφαλαίου να χτυπήσει το γερμανικό), ώστε αυτό να γίνει «βιώσιμο» το 2020 (δηλαδή, το ελληνικό κρατικό χρέος να ισούται τότε με το 120% του ΑΕΠ). Προϋπόθεση, δε, για να γίνει αυτό είναι να εφαρμοστεί πιστά το «πρόγραμμα». Ο Τόμσεν το είπε σε πρόσφατες συνεντεύξεις του σε ελληνικά Μέσα: πρέπει να εφαρμοστεί πιστά το πρόγραμμα, αλλιώς θα πρέπει να ξαναγίνουν μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις!

Είναι χαρακτηριστικό και το περιεχόμενο της «Εκθεσης Αξιολόγησης» που έδωσε στη δημοσιότητα το ΔΝΤ, την δια στιγμή που μέσω Μπλανσάρ είχε αρχίσει η επιχείρηση «αυτοκριτική». Αυτή η έκθεση εστιάζεται στα πρόσθετα μέτρα ύψους 4 δισ. ευρώ που πρέπει να ληφθούν για το 2015 και το 2016. Στις απολύσεις 27.000 δημοσίων υπαλλήλων. Στη «συνέχιση των μεταρρυθμίσεων του συστήματος κοινωνικών παροχών» (δηλαδή, νέες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες και την ασφάλιση) και στις ιδιωτικοποιήσεις.

Επομένως, ο ΣΥΡΙΖΑ μπορούσε, καταπώς το συνηθίζει, με μοναδικό σκοπό την άγρια πρόσκαιρων εντυπώσεων. Αν επρόκειτο απλώς για μπορούσε, το πολύ να γράφαμε κάτι στις παραπολιτικές στήλες της «Κ», όμως η μπορούσε σηματαδοτεί και μια κίνηση αποπροσανατολισμού, καθώς κρύβεται το πραγματικό περιεχόμενο της «αυτοκριτικής» του ΔΝΤ και προποντός κρύβεται το γεγονός ότι το ΔΝΤ ζητά την πιο αυστηρή εφαρμογή του «προγράμματος». Δεν είναι τυχαίο ότι και στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ η «Αριστερή Πλατφόρμα» χτύπησε το καμπανάκι του κινδύνου, προτείνοντας να προσθεθούν τα εξής στην πολιτική απόφαση της ΚΕ: «Ο ΣΥΡΙΖΑ στον ογώνα του για μια προοδευτική διέξodo και ενολλακτική λύση στη χώρα δεν θεωρεί ότι μπορεί να βρει στήριξη ή αικόμα και ανοχή από τις δυνάμεις που ηγούνται στήμερα σε επίπεδο ΕΕ και Γερμανίας ή ΔΝΤ και ΗΠΑ. Οι όποιες αντιθέσεις και διαφορές ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα στις δύο πλευρές του Ατλαντικού δεν έχουν σχέση με επιλογές που αφο-

ρούν νέους προοδευτικούς ορίζοντες για τους λαούς, απέναντι στους οποίους είναι εξίσου εχθρικές και διατηρούν αμελικτο μέτωπο για την αικύρωση τους». Ο μόνος που αρνήθηκε να παιχνίδι του αποπροσανατολισμού είναι ο Στουρνάρας. Έχει τους λόγους του, βέβαια. Δε θέλει να περάσει κανένα μήνυμα «χαλάρωσης». Απαντώντας σε σχετικό ερώτημα των «Νέων», έβαλε τα πράγματα στη σωστή τους βάση, συμφωνώντας με τις πραγματικές απόψεις του ΔΝΤ: «Το λάθος έχει ήδη ληφθεί υπόψη στο πρόγραμμα. Οταν η ύφεση είναι μεγαλύτερη, θα μπορούμε να αναπροσαρμόζουμε τον στόχο του ελλείμματος. Αυτό έγινε όλλωστε ήδη και το 2012, όταν το πρωτογενές έλλειμμα προβλεπόταν να κλίσει στο 1% του ΑΕΠ αλλά τελικά, λόγω μεγαλύτερης ύφεσης, έφτασε στο 1,5% του ΑΕΠ και οι εταίροι μας το έκαναν δεκτό. Επιπλέον, αυτό το γεγονός, της μεγαλύτερης ύφεσης, είναι που οδήγησε τους εταίρους μας στην απόφαση για περαιτέρω μείωση του χρέους» (εννοεί προφανώς την επαναγορά ομολόγων).

Ο πονηρός Βενιζέλος ανήρτησε στην ιστοσελίδα του ένα μακροσκελέστατο άρθρο, στο οποίο καταλήγει στα ίδια συμπεράσματα με τον Στουρνάρα, ενώ ρίχνει ευθύνες όχι μόνο στο ΔΝΤ αλλά και στα ευρωπαϊκά όργανα, σημειώνοντας: «Αυτός ο προφανώς εσφαλμένος σχεδιασμός δεν έγινε μόνο από το ΔΝΤ αλλά και από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και από την ΕΚΤ και επικυρώθηκε από τις κυβερνήσεις των κρατών-μελών της ευρωζώνης». Στο τέλος κάνει το κομμάτι του, καλώντας τους εταίρους να αντιληφθούν ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για πρόσθετες εισοδηματικές περικοπές, πρόγραμμα που «δεν αφορά μόνο ευπαθείς ομάδες, αλλά και τα μεγάλα μεσαία στρώματα, το κορμό της κοινωνίας που έχει φθάσει στα όριά της».

Κλείνοντας πρέπει να θυμίσουμε ότι εμείς, χωρίς να γνωρίζουμε για πόλλα απόστασές, και όλα τα υπόλοιπα έρχονται μόνα τους. Υπάρχουν δανειακές συμβάσεις, τα Μνημόνια αποτελούν σώμα αυτών των συμβάσεων, η διεθνής αστική νομιμότητα είναι καταδικαστική για κάθε διαχειριστική λογική. Τέλος στα βάσανά του μπορεί να βάλει μόνο ο ίδιος ο ελληνικός λαός. Οχι με την ψήφο του, αλλά με έναν ξεσηκωμό που θα ανοίξει το σύστημα.

■ Κωλοτούμπα και μετά ανάποδα

Βγήκε ο Τσίπρας στο ΤVXS και δήλωσε ότι η συνεργασία του σοσιαλδημοκρατικού ΠΑΣΟΚ και της μετα-σοσιαλδημοκρατικής και μετα-αριστερής (sic!) ΔΗΜΑΡ με τη ΝΔ είναι «παρά φύσιν» και γ' αυτό κάποια στιγμή θα τελειώσει, θα γίνουν ανακατατάξεις και έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ θα βρει κυβερνητικό συμμέχους. Αρπάξε την πάσα στον αέρα ο Λυκούρδης και άφησε ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας κυβερνητικής συνεργασίας της ΔΗΜΑΡ με τον ΣΥΡΙΖΑ, αναγορεύοντας το κόμμα του σε κάτι σαν τους γερμανούς Φιλελεύθερους του Γκένσερ, που συνεργάζονταν κυβερνητικά πότε με τους Χριστιανοδημοκράτες και πότε με τους Σοσιαλδημοκράτες. Ή σαν τους γερμανούς Πράσινους, οι οποίοι, αφού συνεργάστηκαν κυβερνητικά με τους Σοσιαλδημοκράτες του Σρέντερ, δηλώνουν τώρα έτοιμοι να συγκυβερνήσουν και με τους Χριστιανοδημοκράτες της Μέρκελ.

Στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε μεγάλη γκρίνια. Ιδιαίτερα από την πλευρά της «Αριστερής Πλατφόρμας», η οποία κατέθεσε και σχετική πρόταση-προσθήκη στο σχέδιο απόφασης της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ, σύμφωνα με την οποία «εναλλακτική απάντηση στη συγκυβέρνηση των ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ, ικανή να ανοίξει δρόμους διεξόδου, προοδευτικής για τη χώρα, είναι μια κυβέρνηση της Αριστεράς και όχι μια κυβέρνηση κεντροαριστερών με δεξιές προσθήκες, προσανατολισμών». Οπότε ο Τσίπρας, από τη θέση που βρίσκοταν μετά την πρώτη κωλοτύμπα, επεχείρησε μια θεαματική ανάποδη κωλοτύμπα και τα μάζεψε. Μιλώντας στην «Καθημερινή» είπε πως «η παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατία και η Κεντροαριστερά κατάργησαν και επισήμως τον εαυτό τους» και γ' αυτό «όπως είναι τα πράγματα σήμερα, περιθώρια σύγκλισης με τις δυνάμεις αυτές δεν υπάρχουν». Δεν παρέλειψε, βέβαια ν' αφήσει ανοιχτό το παράθυρο («ας κρατήσουμε όμως το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε περίοδο ραγδαίων ανακατατάξεων στο πολιτικό σύστημα»), όμως η διατύπωση ήταν πιο πονηρή και όχι τόσο απροκαλύπτη όπως στη σελίδα 7).

Φυσικά, η γητετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ είναι αποφασισμένη να παιξει αυτό το παιχνίδι, γ' αυτό και διαφορφώνει σχετικά την προπογάνδα της, που βρίσκεται ακόμη στα πρώτα της βήματα. Εκείνο που λέει είναι: για να κυβερνήσουμε πρέπει να βρούμε συμμέχους, ο Περισσός δε θέλει, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν βγάζει ούτε βουλευτή, ο Καμμένος είναι αικροδεξιός και πολιτικά ανισόρροπος, αναγκαστικά θα πάμε με ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, που θα

Μαζικές διαδηλώσεις στο Ιράκ

Μεγάλες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις συγκλονίζουν από τον περαισμένο Δεκέμβριο τις σουνιτικές στην πλειοψηφία επαρχίες του Ιράκ. Με αιφορμή τη σύλληψη των φρουρών του σουνίτη υπουργού Οικονομικών Rafaele al – Esawi ξεκίνησαν από τη Φαλούτζα, τόπο καταγωγής του υπουργού, και στη συνέχεια κλιμακώθηκαν και εξαπλώθηκαν στις επαρχίες Ανμπάρ, Νινεύη, Ντιγιάλα και Σαλαχαντίν, απαιτώντας να σταματήσει η στοχοποίηση των σουνιτών Ιρακινών και να απελευθερωθούν οι κρατούμενες γυναίκες, κάποιες από τις οποίες έχουν βασανιστεί, έχουν πέσει θύματα βιασμού ή έχουν απειληθεί με βιασμό σύμφωνα με έκθεση της επιτροπής για τα ανθρώπινα δικαιώματα της ιρακινής βουλής.

Στην πόλη Ραμάντι, συνεχίζεται για διή βδομάδα μια μεγάλη καθιστική διαμαρτυρία, που έχει κλείσει το βασικό αυτοκινητόδρομο που συνδέει το Ιράκ με την Ιορδανία. Στις 25 Ιανουαρίου, ο στρατός άνοιξε πυρ εναντίον δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών στη Φαλούτζα προκαλώντας το θάνατο 5 ανθρώπων και τον τραυματισμό 40. Την 1η Φεβρουαρίου, εκαντάδες χιλιάδες διαδηλωτές στις πόλεις Φαλούτζα και Ραμάντι συγκεντρώθηκαν για την προσευχή της Παρασκευής στον κεντρικό αυτοκινητόδρομο και όχι στα τζαμιά για να τιμήσουν τους νεκρούς διαδηλωτές. Την ίδια μέρα, δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στη Βαγδάτη, τη Μοσούλη, τη Σαμάρα, τη Μπακούμπα και άλλες σουνιτικές κοινότητες και πόλεις μετέτρεψαν τις πλατείες σε τόπους προσευχής και αντίστασης.

Εκτός από την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων, οι διαδηλωτές απαιτούν την κατάργηση του αντιτρομοκρατικού νόμου, που επιτρέπει τη σύλληψη οποιουδήποτε χωρίς ένταλμα, την κράτηση επ' αριστο χωρίς παραπομπή σε δίκη και τις θανατικές ποινές και εκτέλεσίες με ομολογίες που αποσπώνται με βασανιστήρια. Απαιτούν επίσης την κατάργηση του «Νόμου Δικαιούσυνης και Ευθύνης», που χρησιμοποιείται εναντίον των πολιτικά διαφωνούντων, χαρακτηρίζοντάς τους Μπασιθιστές, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται και όσοι υπηρέτησαν το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν μέχρι το 2003. Αυτοί που την πληρώνουν φυσικά δεν είναι οι πολιτικοί παράγοντες του προηγούμενου καθεστώτος που συνεργάστηκαν και συμμάχησαν με τους αμερικάνους και τους ιρακινούς εντολοδόχους τους, αλλά χαμηλόβαθμοι κρατικοί υπάλληλοι ή άνθρωποι που έχουν κάποια σχέση με το κυβερνητικό κόμμα Μπασάθ, οι οποίοι απολύτηκαν από τη δουλειά τους ή έχασαν τη σύνταξή τους.

Οι συνεχίζομενες διαδηλώσεις αποτελούν τη μεγαλύτερη πρόκληση για τον ιρακινό πρωθυπουργό Νούρι αλ-Μαλίκι τα τελευταία χρόνια, καθώς η απελευθέρωση εκαντάδων κρατούμενων δεν φαίνεται να εκτονώνει την οργή του σουνιτικού πληθυσμού, ενώ παράλληλα έχει να αντιμετωπίσει τα πυρά των κυβερνητικών εταίρων και των πολιτικών αντιτάλων του. Ενδεικτικό του πολιτικού κλίματος που επικρατεί είναι ο νόμος που εγκρίθηκε από τη βουλή που θέτει χρονικά όρια στη θητεία του πρωθυπουργού και σε περίπτωση που επικυρωθεί από το δικαστήριο δεν θα επιτρέψει στο Νούρι αλ-Μαλίκι να θέσει ξανά υποψηφιότητα, ενώ ο ισχυρός σίτης Κληρικός Μουκτάντα αλ-Σαντρ απέλησε ότι θα αποσύρει τους υπουργούς του από την κυβέρνηση Μαλίκι, αν η τελευταία δεν ικανοποιήσει τα αιτήματα των διαδηλωτών.

Πρέπει να σημειωθεί ότι παράλληλα με τις μαζικές διαδηλώσεις συνεχίζονται οι πολύνεκρες επιθέσεις εναντίον κυρίως σιτικών αλλά και αστυνομικών στόχων από πολιτικές δυνάμεις που επιδιώκουν είτε να πλήξουν και να αποσταθεροποιήσουν μ' αυτό τον τρόπο την κυβέρνηση Μαλίκι. Είτε να ενισχύσουν τις αντιθέσεις και το διχασμό μεταξύ των θρησκευτικών και εθνικών κοινοτήτων. Είτε να πρωθήσουν το αμερικανόπνευστο σχέδιο διαμελισμού του Ιράκ σε σουνιτικό, σιτικό και κουρδικό.

■ Συρία

Ανοιγμα προς το καθεστώς Ασαντ

Ο Μοάζ αλ-Κατίμπ, μετριοπαθής σουνίτης, που εκλέχτηκε τον περαισμένο Νοέμβριο ως επικεφαλής του Συριακού Εθνικού Συνασπισμού της αντιπολίτευσης, παρεκκλίνοντας από την επίσημη θέση του Συνασπισμού, σε ανακοίνωση που ανάρτησε στη σελίδα του στο Facebook στις 30 Ιανουαρίου δήλωσε ότι είναι πρόθυμος να διαπραγματευτεί με εκπροσώπους του καθεστώτος με ειρηνικά μέσα. Την επόμενη μέρα, εκτός από τον αμερικάνο αντιπρόεδρο Τζο Μπάιντεν, ο Μοάζ αλ – Κατίμπ παναντήθηκε για πρώτη φορά όχι μόνο με το ρώσο υπουργό Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ, αλλά και με τον ιρανό υπουργό Εξωτερικών Άλι Ακμπάρ Σαλεχί, δεδομένου ότι το ιρανικό καθεστώς είναι κόκκινο πανί για την αντιπολίτευση, λόγω της υποστήριξης που προσφέρει στο καθεστώς Ασαντ. Απαντες χαρακτήρισαν ως «σημαντικό βήμα» την πρωτοβουλία του αλ – Κατίμπ, ενώ ο Λαβρόφ και ο Σαλεχί δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν τις επαφές με την αντιπολίτευση. Στις 4 Φεβρουαρίου, σε συνέντευξή του στο Αλ – Τζαζίρα, ο Μοάζ αλ-Κατίμπ κάλεσε «το καθεστώς να πάρει καθαρή θέση και εμείς θα απλώσουμε το χέρι μας για το συμφέρον του λαού και για να βοηθήσουμε το καθεστώς να αποχωρήσει ειρηνικά».

Δύο μέρες αργότερα, την 1η Φεβρουαρίου, απευθύνομενος στη σύνοδο για την Ασφαλεία στο Μόναχο, στην οποία συμμετείχε μαζί με άλλη μέλη του γητεικού συμβούλου του Συριακού Εθνικού Συνασπισμού, επανέλαβε την ιδέα της αναπότομης καθηστώτος και όλων των συμβόλων και των στηριγμάτων του, και επισήμανε ότι τέτοιες κινήσεις αποδύναμων την αντιπολίτευση.

Μέχρι τη σημερινή που γράφονται

οι γραμμές αυτές δεν υπάρχει επίσημη τοποθέτηση της κυβέρνησης Ασαντ στην πρόταση του Μοάζ αλ – Κατίμπ. Αντίθετα, στις 5 Φεβρουαρίου, το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο, τα μέλη του οποίου αποτελούν την πλειοψηφία στο Συνασπισμό της αντιπολίτευσης, επιτέθηκε στον Κατίμπ, χαρακτηρίζοντας την πρότασή του «προσωπική απόφαση», η οποία δεν συζητήθηκε ούτε αποφασίστηκε από το Συνασπισμό, η ιδρυτική διακήρυξη του οποίου ορίζει ότι στόχος του είναι «η αναπότομη καθηστώτος και όλων των συμβόλων και των στηριγμάτων του», και επισήμανε ότι τέτοιες κινήσεις αποδύναμων την αντιπολίτευση.

Ουστόσο, τα γεγονότα δείχνουν ότι δεν πρόκειται για προσωπική απόφαση του Μοάζ αλ-Κατίμπ. Αν ήταν τέτοια δεν θα μπορούσε να την παρουσιάσει στη σύνοδο του Μονάχου, συνοδευόμενος μόλιστα από άλλα μέλη της αντιπολίτευσης, ούτε να τη στηρίξει στη συνέχεια με συνεντεύξεις. Είναι προφανές ότι η πρωτοβουλία αυτή εκφράζει κάποια μερίδια της αντιπολίτευσης. Είναι επίσης προφανές ότι έχει τη στήριξη τόσο της

Ουάσιγκτον όσο και της Μόσχας, που φοβούνται την ισχυροποίηση και την επικράτηση των ιολαμμιστών μαχητών και τη διάχυση της κρίσης στις γειτονικές χώρες. Επιδιώκουν λοιπόν μια εναλλακτική μετοβατική πολιτική λύση, με τη συμμετοχή παραγόντων του καθεστώτος Ασαντ, που θα διασφαλίζει τη διατήρηση των θεσμών και των κρατικών μηχανισμών, ώστε να αποφευχθεί η διάλυση και το χάος.

Σε περίπτωση που η κυβέρνηση Ασαντ αναγκαστεί να κάνει κάποιες υποχωρήσεις και καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, είναι βέβαιο ότι πολλοί από τους πολιτικούς παράγοντες, αυτοεξόριστοι στην πλειοψηφία, που σήμερα παριστάνουν τους ανυποχώρητους πολέμιους του καθεστώτος Ασαντ, θα χαμηλώσουν τους τόνους προσδοκώντας μια καλή θέση στην αναδιονομή της εξουσίας. Οι όποιες σοβαρές αντιδράσεις και αντιστάσεις στα παζαρέματα για να πέσει στα μαλακά ο Μπασάρ Ασαντ και η κλίκα του θα προέλθουν από τους αγωνιστές και το λαό που χύνουν καθημερινά το αίμα τους στη Συρία και από τις ένοπλες ομάδες.

■ Ινδονησία Διαδηλώσεις για αύξηση των μισθών

Δεκάδες χιλιάδες εργάτες διαδηλώσαν την Τετάρτη 6 Φεβρουαρίου στην πρωτεύουσα της Ινδονησίας Τζακάρτα, ζητώντας να επισπευσθούν οι διαδικασίες προκειμένου να υλοποιηθεί η απόφαση της κυβέρνησης για αύξηση του κατώτερου μισθού κατά 40% φτάνοντας τα 200 ευρώ. Παράλληλα, οι εργάτες διεκδικούν να δημιουργηθεί ένα ενιαίο σύστημα υγειονομικής περιθωλίψης και σύνταξης για όλο το λαό.

Αυτή τη στιγμή, η ινδονησιακή οικονομία βρίσκεται στη δεύτερη θέση, μετά την κινέζικη, σε ρυθμούς καπιταλιστικής ανάπτυξης, παρά την πολιτική κρίση, αφού αποτελεί προνομιακή χώρα για την τοποθέτηση κεφαλαίων από τα δυτικά μονοπάλια. Μια ενδεχόμενη αύξηση των μισθών, όπως προειδοποιούν εκπρόσωποι των καπιταλιστών, θα έβαζε φρένο στη ραγδαία οικονομική ανάπτυξη, γεγονός που αποδεικνύει για άλλη μια φορά ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη πάει χεριά με την ολόενα και πιο συγγρή εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Ο ισραηλινός πρωθυπουργός Νετανιάχου, ο οποίος μισή ώρα μετά την

■ Αίγυπτος

Η εξέγερση των κολασμένων

Δύο βδομάδες έχουν περάσει από τη νέα εξέγερση του λαού της Αιγύπτου, που ξέσπασε ανήμερα της δευτέρης επετείου του μαζικού λαϊκού ξεσηκωμού που οδήγησε στην ανατροπή του Μουμπάρακ. Σύμφωνα με τα νούμερα που δημοσιεύει το ίδιο το καθεστώς, οι νεκροί μετά τις καθημερινές μαζικές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος και της μάρτιας του στρατού ανέρχονται στους 60 και οι τραυματίες υπολογίζονται σε δυο χιλιάδες! Οι μαζικές και σκληρές οδομαχίες στο Κάιρο, στο Πορτ Σάντ και στο Σουέζ έχουν σταδιακά υποχωρήσει. Οι υποσχέσεις για λαμπρές μέρες για το λαό της Αιγύπτου από την κυβέρνηση του Μοχάμεντ Μόρσι και τη Μουσουλμανική Αδελφότητα πνήγηκαν στο αίμα των νεκρών διαδηλωτών.

Το τελευταίο κρούσμα της κατασταλτικής μανίας του καθεστώτος –πλέον αισθητά αναβαθμισμένης σε σχέση με τις διαδηλώσεις του Δεκέμβρη– είναι ο βασανισμός του μεσηλικικα εργάτη Χαμάντα Σάμπερ την Παρασκευή το βράδυ από του πραίτορες του καθεστώτος έξω από το Προεδρικό Μέγαρο στο Κάιρο. Οι σκηνές με τους μανιασμένους μπάτσους να σέρνουν γυμνό ένων άνθρωπο στο έδαφος, χτυπώντας τον λυσσαλέα, έκαναν το γύρο του κόσμου. Ο υπουργός Εσωτερικών ζήτησε συγγνώμη εκ μέρους των δυνάμεων ασφαλείας και έκανε λόγο για «μεμονωμένο περιστατικό». Ο Χαμάντα Σάμπερ μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο της αστυνομίας. Εκεί παραδεύτηκε από τους βασανιστές του. Οπως αργότερα εξήγησε ο γιος του, δεν γνώριζε ότι υπήρχε βίντεο ντοκουμέντο με τον βασανισμό του και υπέκυψε στους εκβιασμούς της ασφαλείας και της εισαγγελίας να καταθέσει ότι οι μπάτσοι τον «προστάτευαν» από διαδηλωτές, που τον πέρασαν δήθεν για αξιωματικό του στρατού. Το κρατικό κανάλι έβγαλε σε τηλεοπτικό πάνελ τον Σάμπερ από το νοσοκομείο που νοσηύει από τις «εξηγήσεις» και μετά την εισαγγελία εξέδωσε ανακοίνωση με την οποία απέσυρε κάθε ιδέα κατηγορίας από τους μπάτσους. Αυτό, βέβαια, εξόργισε ακόμη περισσότερο τους εξεγερμένους. Οταν ο Σάμπερ μεταφέρθηκε σε άλλο νοσοκομείο, υπό την προστασία των δικών του, ομολόγησε εκ νέου ότι αναγκάστηκε να πει ψέματα, επειδή τον τρομοκρατούσαν.

Η νέα εξέγερση, όμως, καθώς και η τεράστια αποχή στο δημοψήφισμα για το Σύ-

σέ ένα άλλο περιστατικό, ο Μοχάμεντ Αλ Γκίντι, μέλος του «Λαϊκού Ρεύματος», της οργάνωσης που ηγείται ο Χαμαντίν Σαμπάρι, εξαφανισμένος από τις 28 Γενάρη που κατέβηκε μαζί με συντρόφους του στην Ταχρίρ, βρέθηκε νεκρός σε νοσοκομείο του Καΐρου με βαριές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και με σημάδια κακοποίησης σε όλο του το σώμα. Οι αρχές του νοσοκομείου ανέφεραν ότι τον έφεραν έστι αγνωστού στο νοσοκομείο μετά από... αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τα στελέχη του «Λαϊκού Ρεύματος» ανακοίνωσαν επίσημα, ότι οι αρχές του νοσοκομείου αναγκάστηκαν να πουν ψέματα κατόπιν πίεσης της ασφάλειας, και ότι ο Αλ Γκίντι βασανίστηκε από τις αρχές ασφάλειας.

Η μόνη πολιτική δύναμη που παραδοσιακά, ιστορικά, διέθετε και διαθέτει οργανωμένες δυνάμεις είναι η πλέον κυβερνώσα συνιστώσα του καθεστώτος, πλάι στην παραμένουσα χούντα του στρατού, η Μουσουλμανική Αδελφότητα. Το στρατιωτικό καθεστώς που έλεγχε την Αιγύπτο μετά τον Νάσσερ, επί Σαντάτ, έδωσε τη δυνατότητα σε δυνάμεις της Αδελφότητας να ελέγχουν ινστιτούτα, θεσμούς, και βεβαίως τα τζαμιά της χώρας. Για το στρατό η Αδελφότητα ήταν μια χρήσιμη αντιπολίτευση, προκειμένου να εκτονώνει τους κοινωνικούς κριαδισμούς και να αξιοποιεί το όπιο του λαού. Από τα χρόνια του θιύνοντος νου της Αδελφότητας, του κατεχούντη θεωρητικού του «ριζοσπαστικού Ισλάμ» Σαγίντ Κουντμπ, που φυλακίστηκε από τον Νάσσερ, το εργατικό κίνημα, η αμφισβήτηση των σχέσεων ιδιοκτησίας θεωρείται προσβολή στο κόσμο που έπλασε ο θεός. Το φουντωματούσιο σε όλο το μουσουλμανικό κόσμο, μετά την επιβολή του θεοκρατικού κα-

νταγμα το Δεκέμβρη, τη στιγμή που οι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις του Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας έκαναν έκκληση για «γνήσιο» εθνικό διάλογο και συμμετοχή στο δημοψήφισμα, δείχνουν άλλα πράγματα. Η Αιγύπτος «πάσχει» κι αυτή, όπως και όλος σχεδόν ο Δυτικός Κόσμος από τη λεγόμενη πολιτική κρίση αντιπροσώπευσης. Στην προηγούμενη αντιπολίτευση δεν διαθέτουν μαζικές οργανώσεις, πολιτικές, συνδικαλιστικές, πολιτιστικές. Και αν σε ένα βαθμό αυτό οφειλόταν στη μηδενική ανοχή του φασιστικού καθεστώτος του Μουμπάρακ, τα δυο επόμενα χρόνια υπήρχε το πρόσφορο έδαφος για μαζικές προσελκύσεις και στρατολογήσεις λαϊκών δυνάμεων.

Θεστώτος στο Ιράν, ευνόησε την ενίσχυση των δυνάμεων της Αδελφότητας στην Αιγύπτο. Ομως, η ιστορία της ιρανικής επανάστασης του '79 δεν φάνεται να επαναλαμβάνεται στην Αιγύπτο. Για ένα μεγάλο τμήμα του λαού της Αιγύπτου η Αδελφότητα έχει πλέον στοχοποιηθεί ως τμήμα του καθεστώτος, ως υπεύθυνη δύναμη για τα οικονομικά δενά που συνεχίζουν να βασανίζουν τη μεγάλη πλειονότητα του πληθυσμού. Ο λαϊκός αναβρασμός στην Αιγύπτο δε λέει να κοπάσει. Οι αιτίες δεν είναι μόνο πολιτικές, είναι κυρίως οικονομικές. Η φτώχεια, η μαζική ανεργία, η ανέχεια, η εξαθλίωση για ένα μεγάλο τμήμα του προλεταριάτου της Αιγύπτου, ειδικά τη νέα εργατική βάρδια, είναι η μεγάλη πυριτιδαποθήκη στις πόλεις της Αιγύπτου, που κάθε φορά πυροδοτείται από τις πολιτικές εξελίξεις, από τις κινήσεις της Αδελφότητας και του στρατού, που θέλουν να επαναφέρουν το χαλινάρι στους ανυπότακτους Αιγύπτιους. Το ταύκισμα από τη λαϊκή εξέγερση που έσπασε πριν δύο χρόνια της παντοδύναμης μιλίτασιας του Μουμπάρακ, που μόνο στο Κάιρο φημολογείτο ότι ανερχόταν σε ένα εκατομμύριο άτομα, έδωσε τεράστιες δυνατότητες ελεύθερης δράσης στο λαό της Αιγύπτου. Πριν δύο χρόνια, κάθε απόπειρα διαδήλωσης στο δρόμο κατέληγε αμέσως σε νεκρούς. Η αστυνομία χρησιμοποιούσε πραγματικά πυρά προκειμένου να καταστεί η προστασία της αστυνομίας, ακόμη και ειρηνική. Σήμερα, το προλεταριάτο της Αιγύπτου φτύνει επιδεικτικά στα μούτρα των δημιών του, αφηφώντας θαρραλέα την απαγόρευση κυκλοφορίας και το καθεστώς έκτακτης ανάγκης που επιβάλλουν οι Μόρσι και ο στρατός.

Μπαρούτι μυρίζει ξανά στην Τυνησία

Δυο χρόνια μετά τη δύσπτασμα της πρώτης εξέγερσης του αραβικού κόσμου, η οποία απετελεσε το έναυσμα για το ντόμινο των εξεγέρσεων που πολιτογράφηκαν ως «αραβική άνοιξη», οι δρόμοι που απετελεσαν το επίκεντρό της πήραν ξανά φωτιά. Ο λόγος για τις συγκρούσεις που έσπασαν την Τετάρτη στην Τύνιδα μεταξύ αντικυβερνητικών διαδηλωτών και αστυνομίας. Αφορμή η δολοφονία από αγνώστους του γρήγορη του κόμματος των «Δημοκρατών Πατριωτών», Τσόκρι Μπελαΐντ, έξω από το σπίτι του την ίδια μέρα.

Ο Μπελαΐντ ήταν σημαντικός στέλεχος της αντιπολίτευσης και η δολοφονία του άνοιξε τον ασκό του Αιόλου. Η καταδίκη της δολοφονίας από τον πρωθυπουργό της χώρας, ο οποίος υποστήριξε ότι η δολοφονία του Μπελαΐντ είναι «δολοφονία της ίδιας της επανάστασης», δεν απέτρεψε τους οπαδούς του τελευταίου να βγουν στους δρόμους απαιτώντας την παραίτηση της ισλαμικής κυβέρνησης που από τον Οκτώβρη του 2011 βρίσκεται στην έδουσα. Και ο πρωθυπουργός, που... πίνει νερό στο όνομα της επανάστασης, δεν είχε κανένα πρόβλημα να στελεῖ τους πρωτιστοριανούς του για να πνήξουν στα χημικά τους διαδηλωτές. Δεν ήταν, αλλωστε, η πρώτη φορά που το έκανε αυτό. Λίγες βδομάδες πριν, είχε στείλει το στρατό για να καταστείλει τους διαδηλωτές στην πόλη Μπεν Γκερντάν, που διαδηλώναν επί μέρες ενάντια στην κοινωνική ανισότητα, τη φτώχεια και την ανεργία, ενώ το περσινό Νοέμβρη είχε κατεβάσει τα τανκς για να βάλει τέλος στη γενική απεργία που κήρυξε στις 27/11/12 η τοπική εργατική ένωση στην πόλη Σιλιάνα. Αυτή τη φορά, όμως, βλέποντας ότι τα δακρυγόνα και οι συλλήψεις δεν αρκούν για να τιθασέουσαν τους διαδηλωτές, που έστησαν διοφράγματα και επιτέθηκαν σε κυβερνητικά κτίρια στην Τύνιδα, και φοβούμενος τις συνέπειες από το γεγονός ότι οι διαδηλώσεις άρχισαν να εξαπλώνονται και σ' άλλες πόλεις, ο πρωθυπουργός της χώρας έσπευσε να διαλύσει την κυβέρνηση και να διακηρύξει ότι θα σχηματίσει μια «τεχνοκρατική» κυβέρνηση «εθνικής ενότητας».

Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (Τετάρτη βράδυ), δεν γνωρίζουμε περισσότερες λεπτομέρειες για την κυβέρνηση αυτή, ούτε αν ο σχηματισμός της θα εκτονώσει γρήγορα την κατάσταση. Το βέβαιο είναι ότι η πολιτική σταθερότητα θα αργήσει πολύ να έρθει στην Τυνησία, που εξακολουθεί να μαστίζεται από τη φτώχεια και την ανεργία. Η επανάσταση που έδιωξε το σοσιαλ-ληστή δικτάτορα Μπεν Αλί δεν έχει βρει ακόμα την ιστορική της δικαίωση, όχι στα λόγια αλλά στην πράξη.

ΟΗΕ: Κατεδαφίστε τους ισραηλινούς εποικισμούς

Όχι άλλες λευκές σημαίες

Το πρώτο που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι το κράτος για μια ακόμη φορά παρεμβαίνει σε μια διαμάχη ανάμεσα σε έναν κλάδο εργαζόμενων (ναυτεργάτες) και τους καπιταλιστές του κλάδου (εφοπλιστές). Παρεμβαίνει όχι για να υποχρεώσει τους καπιταλιστές να πληρώσουν στους εργαζόμενους αυτά που τους χρωστούν, αλλά για να σπάσει την απεργία.

Εγινε, δηλαδή, ότι και στην περίπτωση της Ελληνικής Χαλυβουργίας. Το κράτος παρενέβη και έσπασε με τη βία την απεργία, τάχα για να υπερασπιστεί το δικαίωμα στην εργασία όσων ήθελαν να εργαστούν. Το αποτέλεσμα ήταν ν' ανοίξει το εργοστάσιο, ο καπιταλιστής να θέσει τους πρώτους απεργούς σε τρίμηνη διαθεσιμότητα και τώρα να απειλεί ότι θα τους βάλει σε νέα τρίμηνη διαθεσιμότητα, αν δεν υποταχτούν στις ορέξεις του για εκ περιτροπής εργασία.

Το δεύτερο που πρέπει να επισημανθεί είναι ότι το κράτος που διοικεί η σημερινή τρικομματική συγκυβέρνηση δεν έχει δισταγμούς και αναστολές. Έχει αποφασίσει πως αν πάρει υπόψη του το λεγόμενο πολιτικό κόστος, μπορεί να βρεθεί μπροστά σε χιονοστιβάδα κινητοποιήσεων και να μην αντέξει. Γ' αυτό και σε όλα τα επίπεδα εφαρμόζει ένα ενιαίο δόγμα καταστολής: ότι κινείται φρενάρεται, ότι ξεχωρίζει κόβεται. Με ταχύτατες διαδικασίες, μάλιστα. Τα υπόλοιπα που λέγονται και γράφονται είναι απλώς προπαγάνδα.

Το τρίτο που πρέπει να επισημανθεί είναι ότι οι εργαζόμενοι σε όλες τις περιπτώσεις που βρέθηκαν αντιμέτωποι με την κατασταλτική επίθεση του κράτους πττήθηκαν με κατεβασμένα χέρια. Σήκωσαν λευκή σημαία, χωρίς να δώσουν καμιά μάχη. Περίσσεψαν μόνο τα παχιά λόγια από κάποιους συνδικαλιστικούς και κομματικούς μυχανισμούς, που θυμίζουν τη γνωστή ιστορία με το λαγό και το λιοντάρι («λέμε και καμιά μαλακία για να περάσει η ώρα»). Μόνο που οι εργάτες που απεργούν δεν το κάνουν για να περάσει η ώρα.

Αυτή είναι μια πραγματικότητα, την οποία κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί. Και το ερώτημα που προκύπτει είναι «τι κάνουμε;». Σκύβουμε το κεφάλι και μιλάμε για... ηθική νίκη, όπως κάνει ο Περισσός; Καταγγέλλουμε με ιερή αγανάκτηση την κυβέρνηση χωρίς να κουνάμε το δαχτυλάκι μας, όπως κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ; Παραμυθιαζόμαστε με «νέους αγωνιστικούς σταθμούς», όπως η 24ωρη απεργία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στις 20 Φλεβάρη;

Η συνειδητοποιούμε πως το να χάνεις χωρίς αντίσταση, πέρα από εξευτελιστικό, είναι και καταστροφικό για την ίδια την προοπτική του εργατικού κινήματος, οπότε είναι απαραίτητο η κρατική καταστολή ν' αντιμετωπιστεί με ουσιαστική αντίσταση, η αστική νομιμότητα να μη γίνεται σεβαστή, οι αγώνες να οργανώνονται σε τέτοια βάση; Τα πράγματα είναι καθαρότερα από κάθε άλλη φορά. Οι αγώνες απαιτούν ταξική οργάνωση και αντίσταση που θα εννοεί το σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη».

■ Αποθράσυνση

Το γεγονός ότι οι νεοναζί δεν περιορίστηκαν σε μια απλή παρουσία στην κηδεία του Ντερτλή, αλλά κυριολεκτικά «την πήραν πάνω τους», ήταν οι διοργανωτές της, δείχνει την πλήρη αποδράσυσή τους. Θεωρούν ότι μπορούν πλέον να κάνουν τα πάντα. Να βγαίνουν ακόμη και σαν συνεχιστές της χούντας των συνταγματαρχών, ακόμη και των πιο αποκρουστικών δολοφόνων εκείνης της συμμορίας, όπως ήταν ο Ντερτλής, που αρεσκόταν να βγαίνει στο δρόμο και να κάνει σκοποβολή σε κεφάλια νέων που έτυχε να περνούν από το δρόμο του.

Αυτή η πολιτική συμπεριφορά των νεοναζί δίνει και το μέτρο της φασίσουσας αποπολιτικούσης ενός κομματιού των «νοικοκυράριων» που καταστρέφει η κρίση, οι οποίοι είναι έτοιμοι να κλείσουν τα μάτια μπροστά στην πραγματική φύση της νεοναζιστικής συμμορίας, δεωρώντας –οι αφελείς– ότι οι «αντισυστημικές» παπαρίές των νεοναζί έχουν πραγματικό πολιτικό περιεχόμενο. Μας δίνει και το μέτρο, όμως, του αδυνατίσματος της ιστορικής μνήμης, γεγονός που αφορά ένα κομμάτι της σημερινής νεολαίας.

■ Σκοτεινά κυκλώματα

Ο τέως γενικός γραμματέας του υπουργείου Οικονομικών Ηλ. Πλασκοβίτης πήγε στην πραγματική της Βουλής και ανασκέυασε παλαιότερη κατάδεσή του, σύμφωνα με την οποία το περιβόλιο CD με τη λίστα Λαγκάροντ παραδόθηκε από τον πρέσβη Κλη. Εκανε λάδος, είπε, διότι πρέσβης εκείνη την περίοδο ήταν ο Χαλαστάνης και μ' αυτόν επικοινωνούσε, ενώ ο Κλης είχε διατελέσει πρεσβευτής προηγούμενη περίοδο. Και πού ήξερε ο Πλασκοβίτης ποιος ήταν πρεσβευτής σε μια προγενέστερη περίοδο, όταν δεν τον είχε συναντήσει ποτέ. Και γιατί το ίδιο «λάδος» έκαναν και άλλοι παράγοντες; Ομως, τον Πλασκοβίτη «άδεια-

σε», εν αγνοία του, ο πρέσβης Χαλαστάνης, που κατέδεσε μια μέρα πριν απ' αυτόν στην πραγματική. Συγκεκριμένα, κατέδεσε ότι ουδέποτε επικοινώνησε με τον Πλασκοβίτη, αλλά μόνο με τον Παπακωνσταντίνου.

Επειδή το όνομα του Κλη έρχεται συνέχεια στο προσκήνιο αυτής της υπόδεσης, επειδή ο ίδιος είναι μεν συνταξιούχος, αλλά ενεργός, καδών ύποτης συμμορίας, όπως ήταν ο Ντερτλής, που αρεσκόταν να βγαίνει στο δρόμο και να κάνει σκοποβολή σε κεφάλια νέων που έτυχε να περνούν από το δρόμο του.

Ο περιβόλιος Διώτης, στη συνέντευξή του στον Τράγκα για το «Cis-ασί», είχε πει: «Με μια ματιά καταλάβαινες ότι αποτελούσε προϊόν υποκλοπής, διακινούμενο από μυστικές υπηρεσίες... Φαινόταν το πρόγραμμα. Για όποιον έχει στοιχείωδη εμπειρία διατηρητικής υπηρεσίας και έρευνας αντιλαμβάνεται τι είναι αυτό που παίρνει... Την ώρα που το παραλαμβάνεις χωρίς διαβίβαστικό, χωρίς πρωτόκολλο, χωρίς τίποτα δηλαδή, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι προέρχεται από δημόσιο ή ιδιωτικό αρχείο, αντιλαμβάνεσαι ότι αυτό το πρόγραμμα, που δίδεται απύπω, απύπω περιήλθε και στην κατοχή του. Αρα, περιήλθε μέσω υπηρεσιών». Δηλαδή, ακόμη, ότι ο ίδιος είχε ζητήσει και είχε πάρει, «άτυπα, προφορικά», πληροφορίες από τους κολλητούς του στις γαλλικές και ιταλικές «υπηρεσίες».

Συμπέρασμα; Την πάσα αλήθεια για τη βρόμικη υπόδεση δε δια τη μάθουμε ποτέ. Τα πρόσωπα-κλειδιά, αυτά που χει-

■ Γελοιοί

Στο Παρίσι υπάρχει πλατεία «Στάλινγκραντ» και ομώνυμος σταδιού του Μετρό. Στις Βρυξέλλες υπάρχει μεγάλη κεντρική λεωφόρος Στάλινγκραντ. Και ποιος έχει σε πόσες άλλες πόλεις ανά τον κόσμο υπάρχει αναφορά στην πόλη-σύμβολο της αντιφασιστικής αντίστασης, στην πόλη-ηρωίδα της Σοβιετικής Ενωσης. Μόνο στη σημερινή νεοσορβική Ρωσία έχει εξαλειφθεί από το χάρτη η ονομασία-σύμβολο. Το Στάλινγκραντ, από την εποχή του Χρουστιόφ και των επιγόνων του, έχει μετονομαστεί σε Βόλγογκραντ. Κανένας, βέβαια, δεν το αποκαλεί έτσι, αλλά αυτή είναι η επίσημη ονομασία. Είναι κάτι σαν την Πατησίων, που επισήμως ονομάζεται «28ης Οκτωβρίου», αλλά ελάχιστοι το γνωρίζουν και κανένας δεν την αποκαλεί έτσι.

Το δημοτικό συμβούλιο της πόλης πήρε τη γελοία απόφαση, με τις ευλογίες του Πούτιν, να ξαναπαίρνει η πόλη το όνομα Στάλινγκραντ για έξι μέρες το χρόνο, σε επετείους που αφορούν τη νίκη στη μάχη του Στάλινγκραντ και άλλα ιστορικά γεγονότα του Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου! Γιατί ο Πούτιν και οι νέοι τσάροι του Κρεμλίνου δέλουν τους εορτασμούς, για να τους εντάσσουν στην εδνικιστική προπαγάνδα του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Μόνο που η μάχη του Στάλινγκραντ, όπως και άλλες οι μάχες που έδωσαν ο ένδοξος Κόκκινος Στρατός και ο ηρωικός σοβιετικός λαός, καταβάλλοντας τον πιο βαρύ φόρο αίματος για τη συντριβή του ναζιστισμού, δεν δόθηκαν στο όνομα του ρωσικού εδνικισμού, αλλά στο όνομα του σοβιετικού πατριωτισμού, που καιρό πριν τον είχε ορίσει ο Ιωσήφ Στάλιν ως ένα νέο πατριωτισμό, σοσιαλιστικό τύπου, πέρα από τις εδνικές διαιρέσεις και την εδνική καταπίεση που χαρακτήριζαν το τσαρικό καθεστώς. Ως ιδεολογική βάση της ηδικοπολιτικής ενότητας του σοβιετικού λαού, ανεξαρτήτως εδνικής καταγωγής, στις συνδήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Ο, τι και να κάνουν ο Πούτιν και οι ρώσοι ιμπεριαλιστές, το «Βόλγογκραντ» δια αποκαλείται Στάλινγκραντ και η ιδιότητά του ως πόλη-σύμβολο δια συνδέεται με την ΕΣΣΔ, με το ΚΚΣΕ, με τους ρώσους κομμουνιστές, με τον Κόκκινο Στρατό, με τον σοβιετικό λαό, με τον Στάλιν και τους υπόλοιπους πολιτικούς και στρατιωτικούς γηγέτες των Μπολσεβίκων. Αυτό κανένας αναδεωρήτης ιστορικός δεν πρόκ

ρίστηκαν την υπόδεση ως πράκτορες της ΚΥΠ [ανεξάρτητα από τον επίσημο τίτλο που είχαν ή έχουν στο ελληνικό κράτος], δα μείνουν προστατευμένα, ενώ ο Παπακωνσταντίνου δ' απαλλαγεί λόγω αμφιβολιών.

■ Υπάρχει και το απλά...

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Ζωή Κωνσταντοπούλου προκαλεί μεγάλο εκενευρισμό στην κυβερνητική παράταξη. Δεν είναι μόνο, ούτε κυρίως, το εκενευριστικό, εριστικό, προκλητικό της ύφος. Είναι και το ότι δουλεύει τα δέματα με τα οποία ασχολείται, ξέρει νομικά και δεν κάνει εύκολα πίσω. Ήταν επόμενο, λοιπόν, ότι δια την έβαζαν στο σόχαστρο, παρά την προστασία που έχει φροντίσει να της εξασφαλίσει ο πατέρας της, με τις διασυνδέσεις που δεκαετίες τώρα έχει δημιουργήσει. Την «τσάκωσαν», λοιπόν, στην υπόδεση ενός κατηγορούμενου για βιασμούς, την οποία ως συνήγορός του φροντίζει να αναβάλει επί αρκετά χρόνια. Και δεν περιορίστηκαν μόνο στην ανάδειξη του δέματος, αλλά φρόντισαν να τη συνοδεύουν με δήλωση της γνωστής φεμινίστριας και στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ Σίσσας Βωβού, η οποία φαίνεται να γνωρίζει την υπόδεση.

Και τι έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ, έβγαλε μια γενικόλογη ανακοίνωση υπεράσπισης της βουλευτή του, από την οποία συνάγεται ότι την υπερασπίζεται και για τη συγκεκριμένη υπόδεση. Και μη μας πει κανείς ότι δικηγόρος είναι, δεν μπορεί να μην ασκήσει υπεράσπιση σε καθέναν που ζητά τις υπηρεσίες της. Τα πολιτικά πρόσωπα οφείλουν να έχουν και κάποιες ευαισθησίες και να τις δείχνουν και κατά την άσκηση των επαγγελματικών τους καθηκόντων. Βεβαίως, και κάθε κατηγορούμενος δικαιούται να έχει υπεράσπιση, αλλά αν ερχόταν για παράδειγμα ο Ντερτίλης και της ζητούσε να τον αναλάβει, δια τον αναλάμβανε η κ. Κωνσταντοπούλου; Ασφαλώς όχι. Υπάρχουν και άλλοι δικηγόροι, δια του έλεγε.

■ Βουλή γηλάστρα

Στην αστική δημοκρατία υποτίθεται ότι υπάρχει διάκριση των εξουσιών. Η Βουλή νομοδετεί, η κυβέρνηση ασκεί την εκτελεστική εξουσία βάσει των νόμων που ψηφίζει η Βουλή, η δικαιοσύνη ασκεί τη δικαιοστική εξουσία. Λέμε και καμιά μαλακία για να περάσει η ώρα... Διότι η Βουλή της δεύτερης «μνημονιακής» περιόδου δεν χρειάζεται καν να νομοδετήσει. Ζήτησε κάποια στιγμή το νόμο-σκούπα που ονομάστηκε και Μνημόνιο-3, ψήφισε και το φορολογικό και μετά κααάθεται. Δεν έχει νομοσχέδια για να ψηφίσει, διότι όλα ρυθμίστηκαν με το νόμο-σκούπα και τις άφονες πράξεις νομοδετικού περιεχομένου που εξέδωσε η συγκυβέρνηση. Κι αυτές ακόμα φρόντισαν να μην τις συζητήσουν, αλλά να τις ψηφίσουν πακέτο με τη διαδικασία του κατεπείγοντος. Και τι κάνει η Βουλή; Κοινοβουλευτικό έλεγχο! Ακόμα και μ' αυτόν, όμως, δεν καταφέρουν να γεμίσουν τις συνεδριάσεις, γιατί τις περισσότερες φορές οι υπουργοί προφασίζονται διάφορα και αποφεύγουν να πάνε και ν' απαντήσουν στις επίκαιρες ερωτήσεις των βουλευτών.

■ Σκέτη προπαγάνδα

Στον περιβόητο Σφακιανάκη της Δίωξης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος κατέφυγαν τα αστικά ΜΜΕ για να κάνουν προπαγάνδα «κάθαρσης». «Έκαψε τον Παπακωνσταντίνου», είπαν και έγραψαν, μετά την κατάθεση του Σφακιανάκη στην Προανακριτική της Βουλής. Γιατί τον έκαψε, όμως; Αποκάλυψε τίποτα για την αλλοίωση της λίστας Λαγκάροντ; Οχι μόνο δεν αποκάλυψε (δεν είχε κάνει πραγματογνωμοσύνη, άλλωστε), αλλά και δήλωσε ότι μάλλον δα είναι αδύνατο να βρει τίποτα, αφού δεν υπάρχει ούτε το πρωτότυπο CD, ούτε το πρώτο USB stick στο οποίο έκανε την αντιγραφή το γραφείο του Παπακωνσταντίνου (το «έσθισε» ο Διώτης), ούτε είναι γνωστό σε ποιους υπολογιστές έγιναν οι αντιγραφές. Είπε, όμως, ο Σφακιανάκης, απαντώντας σε σχετική ερώτηση, ότι η συμπεριφορά του Παπακωνσταντίνου δυμίζει κάποιον που προσπαθεί να εξαφανίσει ίχνη. Αυτό, όμως, είναι κρίση και οι κρίσεις στην ποινική διαδικασία δεν έχουν καμιά αξία (και αυτή είναι μια ποινική διαδικασία). Οι μάρτυρες καταδέουν γεγονότα και ό,τι έπεσε στην αντίληψή τους, δεν εκφέρουν κρίσεις. Κι αυτό το ξέρουν καλά όσοι συμμετέχουν στην προανακριτική. Επειδή, λοιπόν, δεν υπάρχει τίποτα ενάντια στον Παπακωνσταντίνου (πέρα από άπειρες «αμφιβολίες») έκαναν ντρό με τη δήλωση Σφακιανάκη, για να δείξουν πως τάχα κάνουν σοβαρή ποινική έρευνα και βρίσκουν στοιχεία κατά του Παπακωνσταντίνου, ο οποίος ήδη έχει πάρει βαθιά ανάσα.

■ Ξεδιάντροπος Γκεμπελίσκος

«Ολοι ξέραμε από την πρώτη στιγμή ότι δεν είναι βιώσιμο, αλλά μας έλεγαν μην το πείτε τώρα, δεν είναι σωστό. Το αποτέλεσμα είναι ότι μέχρι το 2010 έλεγαν όλοι ότι το χρέος είναι βιώσιμο και εμείς δεν τους απαντούσαμε «όχι, δεν είναι!». Δεν τους λέγαμε ότι αυτά είναι βλακείς. Αυτό ήταν μια αυτοσυγκράτηση».

Τα παραπάνω δήλωσε ο Πρετεντέρακος σε συνέντευξή του στην iefimerida.gr. Χρειάζονται μήπως σχόλια;

«Πλέον δεν είναι σαφής ο οριζόντας πτώσης αυτής της κυβέρνησης», δηλώνει ο Τσίπρας (συνέντευξη στον ΣΤ. Κούλογλου για το TVXS). Περιγράφει, δε, ως εξής την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ προς την εξουσία: «Θα βρεθούμε, όμως, σε μια πορεία που θα έχει ζικί ζακ και ανωμαλίες. Θα είναι ένας δρόμος αντοχής αυτό. Δεν θα είναι δρόμος τοχύπτης. Ακόμη και αυτό που τρέχουν στην αρχή, μένουν πίσω στην πορεία και το αντίστροφο. Θα είναι δρόμος αντοχής».

Αρα, έχουμε στροφή 180 μοιρών σε σχέση με τις αισιόδοξες προβλέψεις των προηγούμενων μηνών, σύμφωνα με τις οποίες αποκλείεται η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη να κρατήσει πέρα από το Μάρτη, οπότε και θα γίνουν εκλογές. Δεν έχει περάσει, όλωστε, πολύς καιρός από τότε που ο Τσίπρας διαπίστωνε, στο πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του, την «πρόβλεψη» ότι «το 2013 μπορεί να είναι η χρονιά της μεγάλης ανατροπής» και έθετε συγκεκριμένο καθήκον στον ΣΥΡΙΖΑ και στον ελληνικό λαό: «Καθήκον όλων μας, να μετα-

κρουστούν με το μιντιακό σύστημα, το οποίο έχουν ανάγκη μπασ και κάποια στημή μπορέσουν να δουν εξουσία. Στο λαό δεν έχουν τίποτα (μόνο δυνητικούς φυτοφορόρους), στις ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες ζητιανέυσυν ανοχή δίνονταις διαβεβαιώσεις νομιμοφροσύνης προς το ιμπεριαλιστικό status quo, και έχουν καταλάβει πλέον ότι δεν είναι παρά ένας εκλογικός μηχανισμός (και όχι ένα μαζικό κόμμα), που δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς τους μιντιάρχες και τη στήριξη ή τουλάχιστον την ανοχή τους. Γι' αυτό και μια σειρά κορυφαία στελέχη έχημεροβραδιάζονται στα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις.

Με την υποταγή στο σύστημα των κατασκευασμένων γκάλοπ ο ΣΥΡΙΖΑ υποτάσσεται σ' αυτούς που διαμορφώνουν το πολιτικό παιχνίδι κορυφής. Αποδέχεται ότι αυτοί βάζουν τους κανόνες του παιχνιδιού. Αποδέχεται πως αυτοί θα καθορίσουν πότε θα γίνουν οι επόμενες εκλογές, όσο δεν συμβαίνει κάτι «έκτακτο», που μόνο με ένα λαϊκό ξεσηκωμό θα μπορούσε να συμβεί.

Σ' όλ' αυτά υπάρχει και μια παραπολιτική πλευρά, αρκούντως γελοία. Το αστικό μιντιακό σύστημα πιεζεί τον ΣΥΡΙΖΑ και μ' έναν άλλο τρόπο. Δεν έχει δυνητικούς κυβερνητικούς συμμάχους, λέει, άρα αποκλείεται να κυβερνήσει. Και τι απαντά σ' αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ; Οτι θα υπάρξουν πολιτικές ανακαταστάξεις στο ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ και από εκεί θα ξεπηδήσουν οι μελλοντικοί κυβερνητικοί εταίροι του ΣΥΡΙΖΑ! «Και έχουμε ένα σοσιαλδημοκρατικό ΠΑΣΟΚ και ένα μετασοσιαλδημοκρατικό κόμμα, μετα-αριστερό, του κ. Κουβέλη, να ταυτίζονται με τον Βοριδη και τον Δένδια. Αυτό είναι παράλογο κατά την γνώμη μου», είπε ο Τσίπρας στο TVXS, διαχωρίζοντας έτσι το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ από τη ΝΔ! «Δεν είναι δυνατόν να μείνουν τα πρόγραμμα ως έχουν. Θα υπάρξουν ανακα-

Κωλοτούμπες στο γήπεδο του «ρεαλισμού»

τρέψουμε το 2013 στην χρονιά που η δημοκρατία θα νικήσει το μνημόνιο και τις αγορές».

Δεν περιμέναμε, βέβαια, από τον Τσίπρα να εξηγήσει αυτή τη στροφή ως προς τις προβλέψεις για τη ζωή που μένει στη συγκυβέρνηση. Εδώ κάνει κωλοτούμπες σε σημαντικά ζητήματα χωρίς να δίνει καμιά εξήγηση, σε μια υπερφίαλη πρόβλεψη θα το έκανε; Δεν είναι, όμως, και ένα ζήτημα χωρίς πολιτική σημασία. Πολιτική σημασία η οποία έχει δυο πλευρές.

Η πρώτη πλευρά είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, πιεζόμενος από το μιντιακό σύστημα, κάνει πίσω στο αίτημα για εκλογές. Βάζει την ουρά στα σκέλια. Δεν είναι τυχαία η καθαρά αμυντική στάση των κορυφαίων στελεχών του μπροστά στα εμφανώς κατασκευασμένα γκάλοπ που παραγγέλνουν οι μιντιάρχες, τα οποία μετά, την ώρα που μεταδίδονται ότι η συγκυβέρνηση ετοίμαζε την επιστράτευση των ναυτεργατών, και λέει με το ίδιο νόμημα, ότι οι απεργιακοί αγώνες πρέπει να έχουν ευρύτερη κοινωνική στήριξη, αλλιώς χάνουν.

Τι προσπτική υπάρχει για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία; Να περιμένει τις επόμενες εκλογές και να δώσει πλειοψηφία στον

■ Με τον Δένδια εμπνευστή και συντονιστή

ΕΛΑΣ ελλήνων βασανιστών

«Το ασανσέρ οδηγεί στον 12ο όροφο. Η πόρτα ανοίγει και τρεις κουκουλοφόροι αναλαμβάνουν δράση. Μετά τα πρώτα χτυπήματα καλωσορίσματος μου λένε να γδυθώ. Ακολουθούν πολλές ερωτήσεις και η αρνητική μου στάση τους εξαγριώνει. Αρχίζουν οι απελές: "Πάρτε τον στον Υμηττό. Πηγαίνετε να φέρετε τα παιδιά του εδώ να τα σκοτώσουμε μπροστά του". Παράλληλα, ο ξυλοδαρμός συνεχίζοταν με γροθιές, γονατίες κ.ά., με προτεραιότητα κυρίως στο σώμα και όχι στο πρόσωπο. Βέβαια, η συνεχής αρνητική μου στάση "πυροδοτεί" και κάποιες γροθιές στο πρόσωπο (εμφανείς οι μελανίες στο πρόσωπο μου κατά την προσέλευση στον εισαγγελέα). Ξαφνικά διαπιστώνω ότι μαζευτήκανε πολλοί. Η λύσσα τους να μάθουν πράγματα από μένα πριν δημοσιευτεί η σύλληψή μου τους κάνει να ξεχνούν τις κουκούλες τους. Ήταν περίπου εφτά ώρα τάρα στο δωμάτιο. Τώρα, ζεκινούν οι πιο "επαγγελματικές" μέθοδοι ανάκρισης. Κεφαλοκλειδώματα μέχρι να χάσω τις αισθήσεις μου, έντονη πίεση στη μύτη μου και όλα αυτά όντας γυμνός. Μεσολαβούν βέβαια κάποιες παύσεις κοιτάζοντας τον τούχο, για να σκεφτώ. Οι ερωτήσεις συνεχίζονταν μαζί με επαναλαμβανόμενες γονατίες στο μηρό. Τα πράγματα αγριεύουν. Η ώρα περνάει και οι "αντί" έχουν εξαγριωθεί. Πέφτω συνέχεια κάτω για να προφυλαχτώ από τα χτυπήματα και με σηκώνουν συνέχεια. Οι παύσεις σταματούν. Εφτά ή οχτώ ώρες, κουκουλοφόροι και μη, με ξυλοκοπούν όλοι. Ενα δυνατό χτυπήμα στο πίσω μέρος του κεφαλού, με αποτέλεσμα να χάσω σχεδόν τις αισθήσεις μου, βάζει τέλος στα βασανιστήρια».

Η καταγγελία έγινε από τον Κώστα Γουρνά, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, στις 4 Μάρτη του 2010. Είκοσι πέντε μέρες μετά τη σύλληψη και τον όγριο βασανισμό του. Εγίνε με την επισήμανση ότι δεν επιθυμεί τη θυματοποίησή του. Γι' αυτό, άλλωστε δεν έκανε αμέσως την καταγγελία, αλλά αφού πρώτα ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή του στον ΕΑ (μαζί με τους Ν. Μαζιώτη και Π. Ρούπα), γεγονός που για τον ίδιο ήταν πολύ πιο σημαντικό από το βασανισμό του. Παρόμοια καταγγελία έκανε και ο Βαγγέλης Σταθόπουλος, κατηγορούμενος επίσης για την ιδιαίτερη υπόθεση.

Ο Γουρνάς και ο Σταθόπουλος δεν βασανίστηκαν στο κρατητήριο κάποιας επαρχιακής πόλης, από κάποιους «θερμό-

αιμους» μπάτσους, όπως θέλουν να παρουσιάζουν μερικοί τον όγριο βασανισμό των τριών από τους τέσσερις συλληφθέντες της «υπόθεσης Βελβεντό». Βασανίστηκαν και οι δύο στο 12ο όροφο της ΓΑΔΑ, στο άντρο της Αντιτρομοκρατικής. Βασανίστηκαν μεθοδικά από επιστήμονες του είδους, με συγκεκριμένο σκοπό.

Στη ΓΑΔΑ βασανίστηκαν, επίσης, οι δεκαπέντε συλληφθέντες της αντιφασιστικής μοτοπορείας, βασανισμό που και τότε είχε καλύψει ο Δένδιας. Αν το θέμα δεν είχε βγει από τον βρετανικό Guardian, τα ελληνικά ΜΜΕ θα το είχαν θάψει. Οπως το έθαψαν μετά τον αρχικό θόρυβο, καλύπτοντας τηλήρως τον Δένδια, ο οποίος είχε αναγγείλει και μήνυση κατά του Guardian, την οποία ουδέποτε υπέβαλε ο θρασύδειλος. Μόλις προχθές, γνωστός ηθοποιός που κρατήθηκε μια νύχτα στο ΑΤ Περιστερίου, κατήγγειλε τον όγριο βασανισμό δυο αλλοδαπών που κατηγορούνταν για κλοπές. Μια ολόκληρη νύχτα έμεινε ξάγρυπνος αικούγοντας τις κραυγές τους.

Ηδραστικότατη περιοπή των δαπανών, το τοσάκισμα της ιστορικά διαμορφωμένης τάσης της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακές σπουδές, η δημιουργία περαιτέρω προϋποθέσεων για την εμπορευματοποίηση του δημόσιου Πανεπιστήμιου και την απόλυτη υποταγή του στην αγορά, είναι οι στόχοι του σχεδίου «Αθηνά», με το οποίο «ανασυγκροτείται» ο ακαδημαϊκός χάρτης της χώρας.

Τούτη η στρατηγική της ελληνικής αστικής τάξης, που συντονίζει τα βήματά της με τη στρατηγική του κεφαλαίου απέναντι στη δημόσια εκπαίδευση (κυρίως την τριτοβάθμια) σε ευρωπαϊκό επίπεδο, δεν είναι καινούργια. Εχει πίσω της μια δεκαπενταετία περίπου. Νόμοι ψηφίσθηκαν, απόπειρες κατάργησης της συνταγματικής κατοχύρωσης του δημόσιου χαρακτήρα του Πανεπιστήμιου έγιναν, λειτουργικές δαπάνες πετσοκόφτηκαν. Ομως, τώρα, η σκληρή δημοσιονομική προσαρμογή στις επιταγές των Μνημονίων, είναι το πλαίσιο για να δοθεί και η χαριστική βολή.

Η ορμητική έφοδος της «ελεύθερης αγοράς» και στην επιστημονική γνώση, η «σύνδεση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων με την αγορά εργασίας», δηλαδή η κατάρτιση φθηνού και ευέλικτου εργατικού δυναμικού, εφοδιασμένου μόνο με τις απαραίτητες δεξιότητες, που απαιτούν οι περιστασιακές ανάγκες της αγοράς, η αποδοχή από τη σπουδάζουσα νεολαία των νέων «αξιών» της «ανταγωνιστικότητας», της «ευελιξίας», του «επιχειρείν», μέσα σ' ένα Πανεπιστήμιο με ενισχυμένα τα αυταρχικά χαρακτηριστικά (Συμβούλια διοίκησης, κατάργηση ασύλου, φοιτητές-στρατιωτάκια, αποπομπή των «αιώνιων» φοιτητών), όπου θα επικρατεί η «σιωπή των αμνών», όπως ακριβώς στα καπιταλιστικά κάτεργα, η βίαιη εξάρθρηση των ιδρυμάτων να λειτουργούν με όρους και προϋποθέσεις ΑΕ, είναι μερικές από τις συνιστώσες της στρατηγικής για το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο.

Σε τούτη την κατεύθυνση, ο νόμος Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου ήταν ένα αποφασιστικό βήμα. Τώρα, με το σχέδιο «Αθηνά», η τρόικα εσωτερικού ανεβαίνει ένα σκαλοπάτι παραπάνω («Γ' αυτό από την πρώτη στιγμή βάλαμε συγκεκριμένες προτεραιότητες και ένα συγκεκριμένο στοχο-χρονοδιάγραμμα, το οποίο ακολουθούμε απαρέγκλιτα. Θα θυμάστε ότι σε δι ακορά την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, συνεχίσαμε και ολοκληρώσαμε την εφαρμογή ενός Νόμου, ο οποίος ψηφίστηκε από την προηγούμενη Βουλή με ευρεία συναίνεση... Σ' αυτό, λοιπόν, το ψηφιδωτό της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, θα κάνουμε σήμερα το επόμενο βήμα για να προχωρήσουμε στην ανασυγκρότηση του Ακαδημαϊκού Χάρτη της Χώρας...»: Κ. Αρβανιτόπουλος). Το πετσόκομπα των δαπανών για το κοινωνικό αγάθο της Παιδείας πάει αντάμα με τη δραστική μείωση του οριθμού των εισακτέων, που αποφέρει στο σύστημα όχι μόνο οικονομικό όφελος, αλλά και όφελος που συνδέεται με την ανάγκη του για μακροχρόνια επιβίωση και διαιώνιση. Οι νέοι πτυχιούχοι είναι βόμβα στα θεμέλια του, ενώ η καθηλωσή τους στις ουρές της ανεργίας, που στις μέρες μας έχει εκτοξευθεί, μεγεθύνει την αμφισβήτηση και την οργή. Την ίδια στιγμή, η απόλυτη υπο-

■ Σχέδιο «Αθηνά»

Βαρύ πλήγμα στον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του Πανεπιστήμιου και της τάσης της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση

ταγή του Πανεπιστήμιου στην αγορά επιβάλλει όχι μόνο τις φθηνές, μιας χρήσης «ευελίκτες σπουδές» για τους πτολούς και τη δημιουργία «θυλάκων αριστείας» μόνο για μια ελίτ, αλλά και την καρατόμηση σπουδών σε αντικείμενα που δεν υπηρετούν τούτη την απόλυτη υποταγή (π.χ. κοινωνικές, ανθρωπιστικές σπουδές), που υποδηλώνεται με όρους όπως «ανταγωνιστικότητα», «ισχυρά ανταγωνιστικά πτυχία», «τόνωση της σύνδεσης με την παραγωγή», κ.λπ.

Το σχέδιο «Αθηνά», λοιπόν, είναι η αρχή για να ξηλωθεί με ταχείς ρυθμούς «το πουλόβερ»: η συρρίκνωση της δημόσιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η μείωση των εισακτέων, το λουκέτο σε Τμήματα με αντικείμενα που θεωρούνται «φύρω» για την καπιταλιστική αγορά, η δημιουργία συγκεντρωτικών δομών, ώστε να διευκολυνθεί και η επόμενη φάση των συγχωνευσεων-καταργήσεων, αλλά και η επικοινωνία και η σύνδεση με τις επιχειρήσεις, η «κινητικότητα» του διοικητικού και εκπαιδευτικού προσωπικού, ο «εξορθολογισμός» τους, δηλαδή η εμπέδωση της πολιτικής των μη διορισμών.

Ισχυρισμοί και ομολογίες

Παρουσιάζοντας το σχέδιο «Αθηνά», το οποίο θα υλοποιηθεί με Προεδρικά Διατάγματα (ν. 4076/2012, άρθρο 1, παράγραφος 4), αφού πρώτα ολοκληρώθει η απάτη της δημόσιας «διαβούλευσης», διάρκειας 45 ημέρων, ο υπουργός Παιδείας ισχυρίστηκε τα εξής:

◆ «Τα τελευταία 25 χρόνια αναπτύχθηκε ένας Ακαδημαϊκός Χάρτης στη χώρα, ο οποίος πολλές φορές δε λογοδοτούσε σύτερες σε επιστημονικά κριτήρια, ούτε σε επιστημονικές αναγκαιότητες, αλλά και ούτε σε αναπτυξιακά κριτήρια. Δε λογοδοτούσε στον αναπτυξιακό χάρτη της χώρας. Εγινε για λόγους, που διλογούνται, για την επιχειρηματική αναπτυξιακή στρατηγική της χώρας. Εγινε διότι ήταν μία παθογένεια του πελατειακού, πολιτικού συστήματος, ήταν μία λογική που επικράτησε, η οποία έλεγε ότι «πρέπει να ανοίξουμε ένα Πανεπιστημιακό Τμήμα σε κάθε πόλη, ένα τμήμα ΤΕΙ σε κάθε χωριό» και έτσι βρέθηκαμε με έναν Ακαδημαϊκό Χάρτη, ο οποίος αποτυπώνει όλες αυτές τις παθογένειες: κατακερματισμό γνωστικών αντικείμενων, πανοπερμία γνωστικών αντικείμενων, κατακερματισμό σε όλη την περιφέρεια. Ενας Ακαδημαϊκός Χάρτης της χώρας, ο οποίος ουσιαστικά παρήγαγε ανέργους. Τμήματα με υπερεξιδικευμένα γνωστικά αντικείμενα, που στην καλύτερη περί-

πτωση, θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα μάθημα, αλλά στηήκαν ολόκληρα Τμήματα, πάνω σε αυτά τα γνωστικά αντικείμενα.»

◆ «Ο πρώτος στόχος μας είναι η ενίσχυση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας. Ο δεύτερος στόχος είναι η αναβάθμιση των Πανεπιστημίων και των ΤΕΙ μας. Θέλουμε να εξορθολογίσουμε τα γνωστικά αντικείμενα των Τμημάτων μας, να έχουμε Τμήματα και Πανεπιστήμια ισχυρά, εξωστρεφή, κόμβους αριστείας. Θέλουμε να αναβαθμίσουμε τα Τεχνολογικά Ιδρύματα. Άλλα πως; Επιστρέφοντας στην αρχική φιλοσοφία, δηλαδή εκείνη της τεχνολογικής εκπαίδευσης. Θέλουμε τα ΤΕΙ να αποτελέσουν έναν ισχυρό, τεχνολογικό πυλώνα εκπαίδευσης, όχι να γίνουν κακέκτυπα των Πανεπιστημίων. Θέλουμε να ενώσουμε τον Ακαδημαϊκό Χάρτη της χώρας, με τον αναπτυξιακό χάρτη της χώρας...»

◆ «Ποιοι είναι οι στόχοι μας και σε ποιους απευθύνομε; Στους φοιτητές μας, οι οποίοι πρέπει να Βγουν ενισχυμένοι, μέσα από ισχυρά Τμήματα, που θα τους δίνουν πιο ισχυρά και ανταγωνιστικά πτυχία... Απευθύνομα στους παραγωγικούς φορείς της χώρας, που πρέπει να συνδεθούν με αυτούς τους κόμβους αριστείας που δημιουργούμε».»

Προφανώς, ο Αρβανιτόπουλος έπεισε απ' το φεγγάρι. Δε γνωρίζει ότι όλα τα προγράμματα χρόνια οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, την πολιτική των οποίων σε πιο μπροστά εκδοχή συνεχίζουν με ευρεία συναίνεση... Σ' αυτό, λοιπόν, το ψηφιδωτό της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, θα κάνουμε σήμερα το επόμενο βήμα για να προχωρήσουμε στην ανασυγκρότηση του Ακαδημαϊκού Χάρτη της Χώρας...»: Κ. Αρβανιτόπουλος). Το πετσόκομπα των δαπανών για το κοινωνικό αγάθο της Παιδείας πάει αντάμα με τη δραστική μείωση του οριθμού των εισακτέων, που αποφέρει στο σύστημα όχι μόνο οικονομικό όφελος, αλλά και όφελος που συνδέεται με την ανάγκη του για μακροχρόνια επιβίωση και διαιώνιση. Οι νέοι πτυχιούχοι είναι βόμβα στα θεμέλια του, ενώ η καθηλωσή τους στις ουρές της ανεργίας, που στις μέρες μας έχει εκτοξευθεί, μεγεθύνει την αμφισβήτηση και την οργή. Την ίδια στιγμή, η απόλυτη υπο-

και πελατειακά συμφέροντα, να βολέψουν πανεπιστημιακές κλίκες, να κλέψουν τις ψήφους των «τοπικών κοινωνιών» ή να ικανοποιήσουν περιστασιακές ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς. Εστηναν Τμήματα πολλές φορές με αμφίβολο και ασαφές γνωστικό περιεχόμενο, με επικαλύψεις, επειδή ακριβώς δε νοιάζονταν για την «αναβάθμιση» και «ανάπτυξη» της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης, αλλά για τους λόγους που απαριθμήσαμε παραπάνω. Και τώρα είναι οι ίδιοι που τα κλείνουν γιατί, λέει, θελουν «ισχυρά πτυχία». Θα τους πιστέψουμε;

Δεν είναι όλοι τούτοι θερμόαιμοι οπαδοί της κακόφημης Μπολόνια, που υποτιμά τις υποβαθμίζει σε μεταλυκειακές σπουδές κατάρτησης, τριετούς διάρκειας, τις αποτιμά σε πιστωτικές μονάδες (τις οποίες μπορεί να μαζεύει ως μαρούλια ο φοιτητής και από δομές απότυπης εκπαίδευσης), σπάζοντας την εσωτερική ενότητα κάθε επιστήμης και οδηγεί σε πτυχία πολλαπλών τοχυτήτων, με επιπτώσεις και στα επιογγελματικά δικαιώματα των απόφοιτων;

Δεν είναι αυτοί που ευλόγησαν και ευλογούν την υπερ-εξειδίκευση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ

«Εντάσσοντας τα Πανεπιστήμια αυτά σε έναν ομόσπονδο κόμβο επιπογχάνουμε τα εξής: Αυτός ο κόμβος έχει δυνατότητες να εξελιχθεί σε ένα 'Κόμβο Αριστείας'. Έχει δυνατότητες παροχής κινητικότητας του προσωπικού, έχει δυνατότητες που δίνει στους φοιτητές, έχει δυνατότητες οικονομίας κλίμακος, έχει δυνατότητες να ανταποκριθεί στις αναπτυξιακές προτεραιότητες της χώρας μας»: Κ. Αρβανιτόπουλος.

◆ Ομολογεί ότι το τουνάμι των συγχωνεύσεων-καταργήσεων Πανεπιστημίων, ΤΕΙ και Τμήμάτων θα συνεχιστεί. Η ομολογία αυτή ενισχύεται και από το διο το σχέδιο «Αθηνά», στο οποίο υπάρχουν Πανεπιστήμια (π.χ. Χαροκόπειο, Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών) και ΤΕΙ, που εντάσσονται σε πτίνακα με τον χαρακτηριστικό τίτλο «χωρίς βιωσιμότητα», καθώς και Ανεξάρτητα Τμήματα ΑΕΙ-ΤΕΙ με «ελλιπή ή μηδενικό αριθμό μελών ΔΕΠ», που υποτίθεται ότι αποτελεί ένα από τα κριτήρια συγχώνευσης-κατάργησης.

«Πάντοτε, ο τομέας της Εκπαίδευσης, πρέπει να είναι τομέας χωρίς αγκυλώσεις, πρέπει να υπάρχουν συνέχεια διαδικασίες μιας συνεχούς αξιολόγησης, μιας συνεχούς αναζήτησης προς το καλύτερο. Υπ' αυτήν την έννοια η όποια προσπάθεια θα συνεχιστεί»: Κ. Αρβανιτόπουλος.

Άλχημεις και ψέματα

Στην προσπάθειά του να καθαριάσει το σχέδιο «Αθηνά», ώστε αυτό να γίνει αποδεκτό από την εργαζόμενη κοινωνία και τη νεολαία, ο υπουργός Παιδείας επιστρέψει μια αισύστολη ψευδολογία, ποντάροντας στην κοντή μνήμη μας και στην επαγγελματική αδιοκρορία ή και την προθυμία των «παπαγαλάκιών» να αναπαράγουν τα ψεύδη του (για να μην αδικούμε κανέναν, η αλήθεια είναι ότι τα ψεύδη για τον αριθμό των εισακτέων του επισημάνθηκαν από την συντάκτρια της «Αυγής», πλην, όμως, αυτός τα προσπέρασε). Η πρεμούρα των εγκεφάλων του υπουργείου Παιδείας να προκληθεί η ελάχιστη το δυνατόν αναταραχή, και το ράβε-ξήλων στα Τμήματα οδήγησαν σε πολλαπλά λάθη στους σχετικούς πίνακες του σχεδίου και σε αλχημείες που έγιναν σκόπιμα για να θολώσουν τα νερά και τα συμπεράσματα. Εξ ου και η βεβιασμένη αποχώρηση του Αρβανιτόπουλου και όλης της κουστωδίας του υπουργείου Παιδείας από την αίθουσα όπου δόθηκε η συνέντευξη για την παρουσίαση του σχεδίου «Αθηνά».

Η προσπάθεια συγκάλυψης της αλήθειας αφορά στον αριθμό εισακτέων και στον αριθμό των Τμήμάτων που κύρωνται.

Συγκεκριμένα:

◆ Σε πίνακα του σχεδίου «Αθηνά» αναφέρεται: Πλήθος εισακτέων 2012-2013 (σύνολο) 51.485. Εκτίμηση εισακτέων 2013-2014 (σύνολο) 49.600.

Από τα δύο νούμερα συμπεραίνεται ότι η διαφορά είναι μηδαμινή και συνεπώς δεν συντρέχει ουσιαστικός λόγος ανησυχίας για τους υποψήφιους που θα επιδιώξουν να μπουν στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Με βάση τα νούμερα αυτά, ο Αρβανιτόπουλος δήλωσε: «Η εκτίμηση μας είναι ότι, θα έχουμε αύξηση εισακτέων στα Πανεπιστήμια και ελαφρά μείωση στα ΤΕΙ. Η συνολική εκτίμηση είναι, ότι η μείωση δεν θα υπερβεί

το 4%».

Αν ανατρέξει κανείς, όμως, στις περινές επιτήμες ανακοινώσεις για τους εισακτέους στα ΑΕΙ-ΤΕΙ θα διαπιστώσει ότι αυτοί ήταν 76.094 (44.381 στα ΑΕΙ και 31.713 στα ΤΕΙ), χωρίς να υπολογίσει τις σχολές των μπάτων, των καραβανάδων, τις εκκλησιαστικές Ακαδημίες, τη Σχολή του Εμπορικού Ναυτικού και τις Σχολές των Τουριστικών Επαγγελμάτων, που ανέβασαν το αριθμό των εισακτέων στους 80.615. Το «λάθος» του υπουργείου Παιδείας απεδείχθη πολύ χοντροκόμενό, καθόσον όσοι ασχολούνται με τα εκπαιδευτικά θυμούνται λίγοπολύ, χωρίς να έχουν μπροστά τους τα στοιχεία, ότι ο αριθμός των εισακτέων των τελευταίων ετών ήταν γύρω στις 75.000.

Μετά την επισήμανση της συντάκτριας της «Αυγής», το υπουργείο Παιδείας έστειλε διευκρίνιση, σύμφωνα με την οποία ο αριθμός εισακτέων που δόθηκε αφορά στη γενική σειρά κατάταξης! Και πάλι, όμως, τα στοιχεία τους διαφεύδουν. Οι εισακτέοι με τη γενική σειρά στα ΑΕΙ ήταν πέρυσι 37.500 και όχι 33.149 που δίνει ο πίνακας του σχεδίου «Αθηνά» και οι εισακτέοι γενικής σειράς στα ΤΕΙ ήταν 26.470 και όχι 18.336 του πίνακα της «Αθηνάς». Οι δε περισσοί εισακτέοι με την ειδική σειρά ήταν 6.881 και 5.243 αντίστοιχα για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Και μόνον αν πάρουμε δεδομένη την «εκτίμηση» του υπουργείου Παιδείας για 49.600 εισακτέους γενικής σειράς, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι οι φετινοί εισακτέοι θα είναι κατά 14.370 λιγότεροι από πέρυσι ($37.500+26.470=63.970$, $63.970-49.600=14.370$, δηλαδή μείωση 22,46% και όχι 4%, που επικολείται στο Αρβανιτόπουλος).

Κοντολογίς, προοιωνίζεται άγριο μαχαίρι στον αριθμό των εισακτέων. Που επιβεβιώνεται και από το τεσκούρι στα Τμήματα των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Εξ ου και ο υπουργός Παιδείας έκρινε ότι φέτος δεν έχει χρεία να επαναφέρει τη βάση του 10. Διότι έτσι ο αριθμός των παιδιών που θα έμενε εκτός των τειχών θα μεγεθύνονταν επικίνδυνα, με απρόβλεπτες τις συνέπειες των αντιδράσεων. Βαδίζει, λοιπόν, με την τακτική του «βλέποντας και κάνοντας» (Αρβανιτόπουλος: «Η βάση του 10 δεν θα επανέλθει φέτος. Θα εξετάσουμε την επαναφορά της στις επόμενες πανελλήνιες εξετάσεις με οδηγό τις φετινές εξετάσεις»).

◆ Σκόπιμο αλαλούμ επικρατεί και στους πίνακες που αναφέρουν τον αριθμό των «κομμένων» Τμήμάτων.

Ο Αρβανιτόπουλος δήλωσε ότι τα 480 Τμήματα του περισσού μηχανογραφικού (533 είχαν ίδρυθει, αλλά το μαχαίρι που έπεισε τις προηγούμενες χρονιές τα κατέβασε σε 480) θα περιοριστούν στα 386. Δηλαδή, τα Τμήματα που «απορροφώνται» είναι 94. Σχετικός πίνακας του σχεδίου «Αθηνά» επιβεβιώνει στον υπέρτιτλο το νούμερο, το τεσκόρισμα, όμως, βγάζει 97 τα κομμένα Τμήματα.

Από άλλον, όμως, πίνακα, στον οποίο αναφέρεται ανά πόλη ο αριθμός των υφιστάμενων Τμήμάτων και ο αριθμός των Τμήμάτων μετά το σχέδιο «Αθηνά», προκύπτει ότι τα κομμένα Τμήματα είναι 156! Το «λάθος» είναι επίσης πολύ «χοντρό», καθώς τα Τμήματα που εξαφανίζονται δεν είναι 3 (από 94, 97), αλλά 62 περισσότερα από τον αριθμό που έδωσε στη συνέντευξή του ο υπουργός Παιδείας. Μετά τη δημοσιοποίηση των αλχη-

μείων και στα Τμήματα, το υπουργείο Παιδείας έσπειυσε να κρύψει τα σκατά κάτω απ' το χαλί. Στην ισορροπία του παρουσιάζει τον σχετικό πίνακα χωρίς να αναφέρει τα Τμήματα που απομένουν σε κάθε πόλη μετά το τουνάμι του σχεδίου «Αθηνά» (αναφέρονται τα υπάρχοντα Τμήματα ανά πόλη και στην κατάσταση μετά το σχέδιο «Αθηνά», η πόλη που διατηρεί Τμήματα νέτα-σκέτα).

Τι προβλέπει το σχέδιο «Αθηνά»;

◆ Τα περιφερειακά Πανεπιστήμια με διοικούσες επιτροπές ή με λιγότερα από τέσσερα Τμήματα «απορροφώνται» από άλλα. Στην ουσία καταργούνται τα Πανεπιστήμια Στερεάς Ελλάδας, Δυτικής Ελλάδας και Δυτικής Μακεδονίας. Τα Τμήματά τους διαμοιράζονται στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και στο Πάντειο (το πρώτο), στο Πανεπιστήμιο Πατρών (το δεύτερο) και στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας και στο ΑΠΘ (το τρίτο). Ολα τα Τμήματα εντάσσονται σε Σχολές.

◆ Από τα 480 Τμήματα των ΑΕΙ-ΤΕΙ κόβονται με βάση τους πίνακες 97 ή 156 (και όχι 94 που αναγράφει στους υπέρτιτλους το σχέδιο «Αθηνά»). Αν ακολουθήσουμε τον πίνακα που αναφέρεται στα 97 Τμήματα, θα διαπιστώσουμε ότι χάνονται 21 Τμήματα ΑΕΙ και 76 Τμήματα ΤΕΙ.

◆ Οι ταχυδακτυλουργίες του υπουργείου Παιδείας αφορούν και στον αριθμό των Πανεπιστημίων. Αναφέρεται ότι ο συνολικός αριθμός τους είναι 26 (ενώ είναι 24) και ότι μετά την «Αθηνά» παραμένουν 20 ΑΕΙ (με βάση τα στοιχεία μένουν 21). Τα ΤΕΙ επίσης γίνονται 12 από 14.

◆ Στα ΤΕΙ, τα Τμήματα που χάνονται τη μερίδα του λέοντος είναι: Διοίκησης Επιχειρήσεων Συστημάτων και Οργανισμών: 22 Τμήματα, Λογιστικής και Χρημάτων: 5 Τμήματα, Πληροφορικής: 13 Τμήματα, Τεχνολογίας Πολιτικών Μηχανικών και Τοπογράφων: 8 Τμήματα, Φυτικής Παραγωγής: 7 Τμήματα.

Στα ΑΕΙ, η αντίστοιχη εικόνα είναι: Φιλοσοφικές Επιστήμες: 10 κομμένα Τμήματα, Επιστήμες Οικονομίας και Διοίκησης: 5 Τμήματα, Θετικές Επιστήμες: 2 Τμήματα, Πολιτικές Επιστήμες: 2 Τμήματα, Επιστήμες Πληροφορικής: 1 Τμήμα.

◆ Οι Ανθρωποστικές και Κοινωνικές Επιστήμες δέχονται μεγάλο πλήγμα, καθώς έχει σημάνει η αρχή της περιθωριοποίησης τους. Τα Τμήματά τους, που περιέχονται στο 1ο επιστημονικό πεδίο του μηχανογραφικού δελτίου γίνονται 112 από 127 (-15). Το 2ο επιστημονικό πεδίο των Θετικών Επιστημών χάνει 15 Τμήματα, το 3ο των Επιστημών Υγείας 4 Τμήματα, το 4ο των Τεχνολογικών

Το ΣτΕ στην κεφαλή του νεοελληνικού ρατσισμού

Ηκατάργηση του λαθρονομοσχεδίου Ραγκούση, αυτού του κατάπτυστου και ανθελληνικού νόμου είναι μια μεγάλη νίκη της Χρυσής Αυγής που έδωσε αιματηρούς αγώνες τα τελευταία χρόνια. Εγίνε το πρώτο βήμα για να ανήκει και πάλι η Ελλάδα στους Ελληνες. Εχουν κάθε λόγο να πανηγυρίζουν οι νεοναζί, διότι το Συμβούλιο της Επικρατείας, με ψήφους 24-13, υιοθέτησε το «δίκαιο του αίματος», για πρώτη φορά με τόσο κραυγαλαίο τρόπο στην ελληνική έννομη τάξη. Υιοθέτησε, δηλαδή, τον πυρήνα του νεοναζιστικού ρατσισμού.

Δεν ξέρουμε αν ο Σαμαράς, οι απόψεις του οποίου (και των ακροδεξιών συμβούλων του) ταυτίζονται με το ρατσισμό των νεοναζί, θα έχει την ευχέρεια να μετατρέψει το συγκεκριμένο ανατριχιαστικό ιδεολόγημα σε νόμο (αντιδρούν ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ και μάλλον θα αναζητηθεί κάποιος συγκερασμός), σίγουρα όμως είχε και ο ίδιος και το κόμμα του μεγάλη συμβολή στην έκδοση αυτής της ντροπιαστικής για το νεοελληνικό κράτος απόφασης του ανώτατου δικαστηρίου.

Για να μην παρεξηγηθούμε ως υπερασπιστές του νεοελληνικού αστισμού, στεύδουμε να τονίσουμε πως το ζήτημα της ιθαγένειας είναι καθαρά αστικό ζήτημα. Στις

ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες το έλυσε η ίδια η αστική τάξη, την εποχή που γινόταν πολιτικά κυρίαρχη (διαλύοντας τα προγενέστερα φεουδαρχικά καθεστώτα) και συγκροτούσε τα εθνικά κράτη. Η ιδιότητα του πολίτη του αστικού κράτους δεν ταυτίζονταν με το «δίκαιο του αίματος», που κυριαρχούσε στη φεουδαρχία, αλλά με την αποδοχή του νέου καθεστώτος και την εγκατάσταση στην επικράτειά του. Πολλά αστικά κράτη είναι πολυεθνικά, ενώ όλα παραχωρούσαν την ιδιότητα του πολίτη σε ανθρώπους που προέρχονταν από τις αποικίες τους. Ολ' αυτά, βέβαια, υπό κανόνες και περιορισμούς, οι οποίοι όμως αναφέρονται στη μεταναστευτική τους πολιτική και όχι στο «δίκαιο του αίματος». Αυτό το αναβίωσαν οι ναζί, με τις γνωστές συνέπειες για ολόκληρη την Ευρώπη.

Ο νόμος Ρογκούση, λοιπόν, δεν ήταν κανένα επαναστατικό νομοθέτημα, αλλά ένας στοιχειώδης αστικός εκσυγχρονισμός, μέσω του οποίου επιχειρήθηκε να διευθετηθεί το παράδοξο να κατοικούν στην Ελλάδα εκαποντάδες χιλιάδες νέοι και νέες, που γεννήθηκαν εδώ από μετανάστες γονείς, μεγάλωσαν εδώ, σπουδασαν εδώ, κατοικούν και εργάζονται εδώ, αλλά αντιμετωπίζονται ως άν-

θρωποί χωρίς πατριδα, χωρίς την ιδιότητα του πολίτη. Θέσπισε, λοιπόν, ο νόμος αυτός ένα εξαιρετικά αυστηρό και περιοριστικό σύστημα αντικειμενικών κριτηρίων για τη χορήγηση της ιθαγένειας σ' αυτούς τους νέους και τις νέες, μακράν των ισχύοντων στις ανεπτυγμένες (και πρώην αποικιοκρατικές) χώρες της Ευρώπης και βέβαια μακράν κάθε προοδευτικής αστικής αντίληψης (για τις αρχές του διαφωτισμού ας μη μιλήσουμε καν).

Αν για το ζήτημα της ψήφου των «νόμιμων» μεταναστών στις τοπικές εκλογές το ΣτΕ επικαλέστηκε έναν τυπικό συνταγματικό λόγο (έτσι κι αλλιώς το σύνταγμα είναι λαστιχο και συστελεται ή διαστελεται αναλόγως, με αποτέλεσμα τα μεν Μνημόνια να κρίνονται συνταγματικά, η δε περιορισμένη ψήφος των μεταναστών αντισυνταγματική), για το ζήτημα της ιθαγένειας δεν ανέτρεξε στο σύνταγμα, αλλά στο ρατσιστικό «δίκαιο του αίματος», γράφοντας: «Ελάχιστος όρος και όριο των σχετικών νομοθετικών ρυθμίσεων για την απονομή της ελληνικής ιθαγένειας είναι η ύπαρξη γηησίου δεσμού του αλλοδαπού προς το ελληνικό κράτος και την ελληνική κοινωνία, τα οποία δεν

είναι οργανισμοί ασπόνδυλοι και δημιουργήματα εφήμερα, αλλά παριστούν διαχρονική ενότητα με ορισμένο πολιτιστικό υπόβαθρο, κοινότητα με σχετικώς σταθερά ήθη και έθιμα, κοινή γλώσσα με μακρά παράδοση, στοιχεία τα οποία μεταβιβάζονται από γενέα σε γενέα με τη βοήθεια μικρότερων κοινωνικών μονάδων! Εποι, στη θέση των αντικειμενικών κριτηρίων για τη χορήγηση ιθαγένειας θα μπει η εξαπομικευμένη κρίση κάποιας επιτροπής, η οποία θα περνάει από... τεστ ελληνικότητας τα παιδιά των μεταναστών. Και βέβαια, το γεγονός ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα παιδιά είναι απείρως πιο μορφωμένα από τα ασπόνδυλα «ουγκ!» του νεοναζισμού δεν έχει καμιά σημασία.

Ο επαρχιώτικος εθνικισμός και η καλλιέργεια ρατσιστικών αντιλήψεων για τον «περιούσιο λαό», του οποίου «το αίμα δεν πρέπει να μολυνθεί από μαύρους και σκουρόχρωμους Ασιάτες και Αφρικανούς», κρίνεται ως ένα καλό κοινωνικό αφίσιν για την περίοδο που διανύουμε. Κάπως έτσι και οι άνεργοι της Δημοκρατίας της Βαΐμαρης μετατρέπηκαν σε σημαντικό βαθμό σε freicorps του ναζισμού.

■ Ηθικός αυτουργός μιας δολοφονίας και της συγκάλυψή της

Λίγες μέρες μετά τη συμμετοχή του σε ημερίδα του Ινστιτούτου «Κωνσταντίνος Καραμανλής» με θέμα «Πόλη, εγκληματικότητα και ανασφάλεια στην εποχή της οικονομικής κρίσης», όπου εμφανίστηκε ως θεωρητικός που κρατά ίσες αποστάσεις από «κάθε μορφής βίας» (μίλησε για τα «δύο σημαντικά «άβατα» – τα Εξάρχεια και τον Αγιο Παντελεήμονα, με εκ διαμέτρου αντίθετη πολιτική ταυτότητα, με κοινό χαρακτηριστικό όμως μιαν ατμόσφαιρα διάχυτης απειλής» και στράφηκε εναντίον της Χρυσής Αυγής, αλλά και «ενός κομματιού της Αριστεράς», που καθ' όλη τη διάρκεια της μεταπολεμικής προσφέρεται στό ότι «ο ένοπλος τρομοκράτης είναι «εκτελεστής», η μακρά ένοπλος χειρ μιας δικαιοσύνης «λαϊκής», που είναι βεβαίως υπέρτερη της αστικής», ο δήμαρχος Αθηναίων Γ. Καμίνης βρέθηκε εκ των πραγμάτων αντιμέτωπος με την κατηγορία της ηθικής αυτούργανης σε ανθρωποκτονία. Μια κατηγορία που δεν του απήγγειλε, ούτε πρόκειται να του απαγγείλει καμιά εισαγγελική αρχή, του την απονέμει όμως ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας, στο οποίο συγκαταλέγεται και μεγάλο μέρος των ψηφοφόρων του.

Οι δημοτόμπατσοι του Καμίνη έστρωσαν στο κυνήγι ένα μετανάστη από τη Σενεγάλη, τον Μπαμπακάρ Ντιάρ, ο οποίος άφησε την τελευταία του πνοή στις γραμμές του Ηλεκτρικού στο Θησείο. Είτε γλίστρησε προσπαθώντας να ξεφύγει, όπως λέει η επίσημη εκδοχή, είτε τον έστρωξαν προσπαθώντας να τον αρπάξουν, όπως λένε αυτόπτες μάρτυρες, το γεγονός είναι ότι ένας νέος άνθρωπος, ένας 38χρονος βιοπαλαιοστής, με σύζυγο και δύο παιδιά, άφησε την τελευταία του πνοή για το μεροκάματο.

Ο Καμίνης αντιλήφθηκε αυτό που ερχόταν. Αντιλήφθηκε ότι στη λαϊκή συνειδηση τα πράγματα μετριούνται με άλλους κανόνες δικαίου. Αντιλήφθηκε ότι σε καμιά ζυγαριά δεν μπορεί να ζυγιστεί η ζωή ενός ανθρώπου με οποιοδήποτε τυπικό μικροαδικήμα, όπως να πουλάς προϊόντα χωρίς άδεια. Και έσπευσε να εκδώσει μια ανακοίνωση-μνημείο αταμότητας και θραυσιδείας. Αφού εξέφρασε «τη βαθιά θλίψη του για τον τραγικό θάνατο του 38χρονου, Enayat Babakar, πολίτη Σενεγάλης στο σταθμό του λεκτρικού στο Θησείο» και απήγυγμενο «συλλυπητήρια στην οικογένεια του», έσπευσε να απαντήσει σε «σχετικά δημοσεύματα» με τον ισχυρισμό ότι «η Δημοτική Αστυνομία δεν καταδίωξε, ούτε άλλωστε είναι στις αρμοδιότητές της να καταδίωκει ή να συλλαμβάνει πρόσωπα, παρά μόνο να κατάσχει παράνομα εμπορεύματα».

Πόσοι από εμάς δεν έχουμε δει τους δημοτόμπατσους επί το έργον, να δείχνουμε μάλιστα μεγαλύτερο φανατισμό από τους κανονικούς μπάτσους; Δεν έχουμε όλοι ακούσει τον Καμίνη να εγκαλεί την πολιτική γηγεσία της κρατικής καταστολής (ιδιαίτερα την περίοδο της υπουργίας Παπουτσή), ότι δεν συνδράμει με τα ΜΑΤ το έργο των δημοτόμπατσων; Κι όμως, αυτός ο έγκριτος νομικός έσπευσε να παρέμβει αφέως στο ανακριτικό έργο, δίνοντας γραμμή: «έπεσε μόνος του! Θυμίζει έτσι τις καλύτερες μέρες των μπάτσων, τότε που σάπιζαν στο ξύλο τους αριστερούς και έλεγαν ότι «αυτοτραυματίστηκαν για να συκοφαντήσουν την αστυνομία!»

«Σημειώνεται ότι ο δήμος Αθηναίων έχει προσφέρως πραγματοποίήσει ειδικά επιστημονικά σεμινάρια για τα στελέχη της Δημοτικής Αστυνομίας αναφορικά με τη συμπεριφορά και μεταχείριση μεταναστών», κατέληγε η ανακοίνωση του Καμίνη! Είναι σαν την υπηρεσία αντιμετώπισης του ρατσισμού, που δημιούργησε ο Δένδιας, και σαν τα εγχειρίδια σωστής συμπεριφοράς προς τους αλλοδαπούς που μοιράζει στους μπάτσους. Μόνο άνθρωποι που δεν κυλοφορούν στο δρόμο (ή «στημένοι») μπορούν να χάψουν τέτοια παραμύθια.

Απατεώνες

Το υπουργείο Εργασίας έχει υπογράψει μνημόνιο με το Ταμείο Πρόνοιας Δημοσίων Υπολήγων, στο οποίο ασφαλίζονται οι εργαζόμενοι στο δημόσιο για το εφόπταξ. Το μνημόνιο προέβλεπε ότι θα διθούν στο ταμείο, από τη δόση του Δεκέμβρη, τα απαιτούμενα κονδύλια για να πληρωθούν 30.000 εφάπταξ. Ας σημειωθεί, ότι οι συνταξιούχοι που περιμένουν στην ουρά για να πάρουν το εφόπταξ που δικαιούνται (εισφορές πληρώνουν αποκλειστικά οι εργαζόμενοι, ενώ το κράτος δεν έχει καμιά συ

Κ. Γουρνά αφορούσε την καπιταλιστική κρίση, την εξελίξη της στην Ελλάδα, τη διαχείριση ει μέρους της αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωρινού, το ρόλο του ΔΝΤ διεθνώς και στην Ελλάδα, στη δωσιλογική συμπεριφορά των διεφθαρμένων κυβερνήσεων (για τα δικά τους πατριωτικά στάνταρ, είπε, μπορούν να συγκριθούν μόνο με τις δωσιλογες κυβερνήσεις στις οποίες των νοιζά).

Μετά, μήλησε για την ανάληψη της πολιτικής ευθύνης, σημειώνοντας πως είχε τρεις εξίσου σημαντικούς λόγους: ένα πολιτικό, έναν θηλικό και έναν που αποτελεί συγκεαραμό των δύο. Ο πολιτικός λόγος είναι η απόκτηση της ελευθερίας να υπερασπιστεί τη φυσιογνωμία, τον λόγο και τη δράση της οργάνωσής του απέναντι στις στρατείς των πολιτικών αντιπάλων. Ο θηλικός λόγος: «Δε θα μπορούσα να κάνω κάπι διαφορετικό, λόγω χαρακτήρα και ανατροφής. Το διά ήμουν σε μια ένοτηλη οργάνωση που έκανε αυτά που ολοι γνωρίζεται και το διά βρίσκομαι εδώ σήμερα σ' αυτή τη θέση απέναντι σας είναι μια δύσκολη κατάσταση, για την οποία δύναται να ντρέπομαι. Αυτοί που θα πρέπει να ντρέπονται για όσα έχουν κάνει στο λαό είναι αυτοί που με κατηγορούν και τολμούν να αποκαλούν εμένα τρομοκράτη. Έγω δε θεωρώ, ούτε και θα πάψω, ότι έχω κάνει κάπι κακό για τα συμφέροντα του λαού στον οποίο ανήκω (...) Οπως ήδη θα γνωρίζετε, έχω δύο παιδιά και μια γυναίκα που στερήθηκα για ενάμιση χρόνο και θα στερηθώ για αρκετό καιρό ακόμη. (...) Ο ΕΑ είναι για μένα μια επιλογή ζωής, απ' αυτές που συμβαίνουν μια φορά στη ζωή κάποιου, απ' αυτές που αξίζει να πεθάνει κανείς γ' αυτήν. Μια τέτοια επιλογή, λοιπόν, είναι αυτή που υπερασπίζωμε εδώ και είναι αυτή που αύριο θα υπερασπιστώ μπροστά στα παιδιά μου όταν με ρωτήσουν γιατί έμεινα τόσο καιρό μακριά τους».

Ο τρίτος λόγος έχει να κάνει με τον νεκρό της οργάνωσης, τον Λάμπρο Φουόντα. «Αυτός και μόνο θα μπορούσε να είναι ο λόγος, όπως έχουμε ξαναπεί, για να προβούμε σ' αυτή την ενέργεια, να μην αφήσουμε δηλαδή το νεκρό σώμα του συντρόφου μας βορά στης αυτοκαραντίνες ή στης παρεμπνείες του καθενός. Με την ανάληψη ευθύνης αποκαταστήσαμε τη μηνή μη του και κάναμε σε όλους γνωστό για ποιο λόγο έχασε τη ζωή του ο Λάμπρος». Ο ακολούθησε η αναφορά στις οχτώ συλλήψεις για την υπόθεση του ΕΑ. Για τους συγκατηγορούμενους του Κ. Γουρνάς είπε: «Μέσα σ' αυτή τη λυσσαλέα επίθεση που εξεπέλυσε το κράτος κατά του ΕΑ με τις ουλήψεις των τριών μελών της οργάνωσης και την προσπάθεια να αποποιηθεί με κάθε τρόπο η δράση της, εντάσσεται και η σύλληψη αφενός των τριών συγκατηγορούμενων και αφετέρου η έκδοση εντάλματος για έναν ακόμη που παραδόθηκε πριν τη δίκη. Η εμπλοκή τους στην υπόθεση είναι καθαρά μια προσπάθεια πίεσης προς την οργάνωση και τα τρία μελή της. Θα μπορούσα να πω, όσο σκληρό κι αν ακούγεται, πως οι σύντροφοι υπήρξαν παράπλευρες απώλειες της καπιταστάτης επηγέρησης κατά του Επαναστατικού Αγώνα. Οι τέσσερις συγκατηγορούμενοι μού, δύο τους έχουν την δική τους αξιόλογη ιστορία στο κίνημα και προέρχονται, όπως κι εμείς τα τρία μελή του ΕΑ και ο Λάμπρος Φουόντα, από τον αντεξουσιαστικό χώρο, ένα χώρο για τον οποίο προσωπικά είμαι περήφανος που αφιέρωσα σ' αυτόν τα καλύτερα μου χρόνια, καθώς και περήφανος για τους σπουδαίους ανθρώπους που γνώρισα. Για τους τέσσερις προγματικά έχω να πω πως λυπάμαι γιατί δε θα έπρεπε να κατηγορούνται για τον ΕΑ και τους εύχομαι ειλικρινά κάθε τύχη στην έκβαση της δίκης».

Ξεχωριστό κεφαλαίο αφέρεσε στην κατηγορία κατά της συζύγου του Μαρί Μπερούχ. Πέραν των άλλων, απεκάλυψε ότι ο ίδιος ο ανακριτής Μπαλτάς, σ' ένα κελί του νοσοκομείου των φυλακών Κορυδαλλού, του είπε πως ήταν η Αντιτρομοκρατική που απαίτησε να την κατηγορήσουν. Αναφέρθηκε ακόμη στον άγριο βισανισμό του, που διέταξε –όπως είπε– ο ίδιος ο διοικητής της Αντιτρομοκρατικής, στις απειλές ότι θα φέρουν τη γυναίκα και τα παιδιά του να δουν να τον σκοτώνουν και στην προσπάθεια εξαγοράς του με 50 χιλιάρια, τα οποία θα δίνονταν στη γυναίκα του, χωρίς να το μάθει κανείς, όπως

του είπε ο διοικητής ένα τέταρτο πριν τον πάραρουν για τις φυλακές Τρικάλων. Και κατέληξε: «Θα μπορούσα πολύ άνετα να σας πω για ποιος λόγος μπορώ να εικάσω ότι βρίσκεται κατηγορούμενη. Άλλωστε, είμαι απόλυτα σύγχρονος ότι κι εσείς είστε αρκετά έξυπνοι για να τους φαναταστείτε. Δε θα ανακρέω όμως κανέναν. (...) Γιατί πολύ απλά η Μαρί Μπερούχα δε γνώριζε ότι ο σύζυγός της ήταν μέλος του ΕΑ, σύσσωσε σκληρό κι αν ακούγεται αυτό και όσο σκληρό κι αν είναι και για την ίδια».

Κλείνοντας, ο Κ. Γουρνάς μήλησε για την καπιταλιστική βαρβαρότητα και τις ψευτικές υποσχέσεις για έδοση απ' αυτή. Αναφέρθηκε στην προλεταριακή του καταγωγή από το Μαντουόν, στην πολιτική στράτευση του από τα εφρηβικά του χρόνια, ενώ ευχαρίστησε τον Δ. Κουφοντίνα για τα καλά λόγια που είπε γ' αυτόν. Τόνισε: «Άν ψάχνετε για βίαιους ανθρώπους που δε τους καίγεται καρφί στη θέα ή στην ειδηση της πολεοίας μορφής που μπορεί να πάρει η βία, το χαρό ενός ανθρώπου, τότε μην κοιτάζετε προς τα εμένα, μην κοιτάζετε προς τους ένοπλους αγωνιστές. Κοιτάξτε προς τη μεριά αυτών που καταθέτουν ή ψηφίζουν νομοσχέδια, αυτών που μια τους απόφαση επηρεάζει την τύχη και πολλές φορές τις ίδιες της ζωές πολλών ανθρώπων. Μπροστά σας, λοιπόν, δεν έχεται έναν άνθρωπο που αγαπά πάντες τη βία. Μάλιστα, θα έλεγα ότι σε ολόκληρη τη ζωή μου προσπάθησα να την αποφύγω όπως ο διάλογος το λιβάνι. Τώρα, θα με ρωτήσετε πώς αυτός που απέδειξε η επιλογή του ένοπλου αγώνα με αυτό που μας λέτε για τη βία. Η απάντηση μου είναι πως η θέση μου για τον ένοπλο αγώνα είναι πως δεν πρόκειται για ένα πιο βίαιο μέσο αγώνα από τα υπόλοιπα. Αυτό που χαρακτηρίζει μια ένοπλη οργάνωση δεν είναι κατ' εμέ τη βία αιφαντώσα στον ΕΑ. Για τη δεύτερη ερώτηση σχολίασε ότι είναι αποκαλυπτική για την ένδεια στοιχείων που υπάρχει. Δεν έχω σκοπό να εισφέρω κανένα στοιχείο για τις ενέργειες της οργάνωσης, δεν με απασχολεί και δε θα το κάνω, τόνισε. Με απασχολεί μόνο το πώς θα διαφυλάξω την ιστορία της οργάνωσης».

Επιπλέουμε ο Κ. Γουρνάς απάντησε πώς για τον μικρό σχόλιο με το οποίο συνδύεσε τις ερωτήσεις του. Εμπειρός εισαγγελέας είναι και νομικά αιφαντώσα συντριβών. Ο κατηγορούμενος έχει το δικαίωμα σταπτής. Οταν λέει στον Γουρνά ότι από τις απαντήσεις του θα εξαρτηθεί η ποινική του αντιμετώπιση, παραδέχεται ότι δεν έχει κανένα στοιχείο για να θεμελιώσει ενοχή, τέρματα πάντα στη σκηνή της οικοδομής (ηλεκτρολόγος) από τα μαθητικά του χρόνια, βίωσε την εκμετάλλευση και δεν έμοιαζε γ' αυτή από κάποιο βιβλίο κοινωνιολογίας. Στρατεύμενος αναρχικός εδώ και 15 χρόνια, με δράση και στους κοινωνικούς ογκώνες και στις ιδιαίτερες διαδικασίες του χώρου, αναφέρθηκε αναλυτικά σε διάφορα γεγονότα, στηγμές δραστηριότητες. Μήλησε επίσης αναλυτικά για τον ρόλο των ΜΜΕ, που εκτελούν παραγγελίες της Ασφαλείας, συκοφαντώντας χώρους («υπέρτονίουν την καταστροφή και υποβιβάζουν τη δημιουργία») και στηρίζοντας την εξόντωση ανθρώπων.

Στο δεύτερο μέρος της τοποθετήσης του Χ. Κορτέσης αναφέρθηκε στη ζωή του και στη στράτευση του στον αναρχικό χώρο. Στην οικοδομή (ηλεκτρολόγος) από τα μαθητικά του χρόνια, βίωσε την εκμετάλλευση και δεν έμοιαζε γ' αυτή από κάποιο βιβλίο κοινωνιολογίας. Στρατεύμενος αναρχικός εδώ και 15 χρόνια, με δράση και στους κοινωνικούς ογκώνες και στις ιδιαίτερες διαδικασίες του χώρου, αναφέρθηκε αναλυτικά σε διάφορα γεγονότα, στηγμές δραστηριότητες. Μήλησε επίσης αναλυτικά για τον ρόλο των ΜΜΕ, που εκτελούν παραγγελίες της Ασφαλείας, συκοφαντώντας χώρους («υπέρτονίουν την καταστροφή και υποβιβάζουν τη δημιουργία») και στηρίζοντας την εξόντωση ανθρώπων.

Χαρακτήρισε τον Λ. Φουόντα υπόδειγμα ήθους και αγωνιστικότητας και δηλώσεις πολύ τυχερός που τον γνώρισε και συνδέθηκε με φιλική σύγενη. Το κράτος, είπε, ποινικοποιεί τις συντροφικές και φιλικές σχέσεις, αικολουθώντας το δόγμα Χρυσοχοΐδη: να αποσύρουμε όσο γίνεται περισσότερους από την κυκλοφορία. Οπως το έβαλε και ο Κώστας Γουρνάς, τόνισε, είμαστε οι παράτλευρες απώλειες. Επελέξαντας σ' ανοιχτά πεδία των κοινωνικών ογκών, κατέληξε, θεωρώντας ότι οι αποφάσισης της δικαιοδομής του θα έπρεπε να προστέψεται στην ίδια τη διακρηγόμενη βάση του ισχύοντος Δικαίου. Ετοίμασε επίσης αναλημματικά σε διάφορα γεγονότα, στηγμένης στην επιλογή της προσωπικότητας της δικαιοδομής του θα έπρεπε να προστέψεται στην ίδια τη διακρηγόμενη βάση του ισχύοντος Δικαίου. Ετοίμασε επίσης αναλημματικά σε διάφορα γεγονότα, στηγμένης στην επιλογή της προσωπικότητας της δικαιοδομής του θα έπρεπε να προστέψεται στην ίδια τη διακρηγόμενη βάση του ισχύοντος Δικαίου. Ετοίμασε επίσης αναλημματικά σε διάφορα γεγονότα, στηγμένης στην επιλογή της προσωπικότητας της δικαιοδομής του θα έπρεπε να προστέψεται στην ίδια τη διακρηγόμενη βάση του ισχύοντος Δικαίου. Ετοίμασε επίσης αναλημματικά σε διάφορα γεγονότα, στηγμένης στην επιλογή της προσωπικότητας της δικαιοδομής του θα έπρεπε να προστέψεται στην ίδια τη διακρηγόμενη βάση του ισχύοντος Δικαίου. Ετοίμασε επίσης αναλημματικά σε διάφορα γεγονότα, στηγ

Το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε;

✓ Με δελτίο Τύπου την περασμένη Δεύτερα 4/2, που ακολούθησε την ανακοίνωση της προηγούμενης μέρας (ναι, ρε προκατειλημμένοι οριστεριστές, το οικονομικό επιτελείο δουλεύει και τις Κυριακές για να μας σώσει), η κυβέρνηση γνωστοποίησε την πρόθεσή της να αλλάξει το καθεστώς φορολόγησης των κερδών από τα παιχνίδια του ΟΠΑΠ. Η αλλαγή θα γίνει με τροπολογία που θα κατατεθεί σύντομα στη Βουλή (πάνω που είπαμε καλό λόγο, η κυβέρνηση άρχισε τις κωλυσιεργίες με εμμονές σε κοινοβουλευτικές διαδικασίες, όταν θα μπορούσε απλά να προχωρήσει σε μια Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου), η οποία θα προβλέπει μηδενικό φόρο για κέρδη κάτω των 100 ευρώ, 15% για τα κέρδη από 100 μέχρι και 500 ευρώ και φόρο 20% για τα κέρδη πάνω από 500 ευρώ.

Ουσιαστικά, η κυβέρνηση κάνει ένα βήμα πίσω, αφού στο οικονομικό επιπτελείο κατάλαβαν, ότι η φορολόγηση από το πρώτο ευρώ είναι στην πράξη φορολόγηση της χασούρας, με άμεση συνέπεια να πέσει ο τζίρος. Η στήλη πιστεύει ότι η αλλαγή του τρόπου φορολόγησης των κερδών από το τζίρο δεν γίνεται γιατί τους έπιασε πρεμούρα για τους μικροπαίχτες και έσπευσαν να διορθώσουν το λάθος που έκαναν. Εδαν δυο πράγματα. Πρώτο, την πτώση του τζίρου, που αναφέρεται σε όλα τα ρεπορτάζ. Παρά το γεγονός ότι δεν έχει επιβεβαιωθεί επίσημα, αφού δεν έχει δώσει η ΟΠΑΠ ΑΕ επίσημα στοιχεία, το γεγονός ότι όλοι οι πράκτορες μιλούν για πτώση του τζίρου οδηγεί στο συμπέρασμα ότι υπάρχει. Το προηγούμενο διάστημα η μετοχή της ΟΠΑΠ ΑΕ έπεφτε, άρα έπεφτε και το τίμημα για την εξαγορά του ποσοστού που έχει το Δημόσιο. Οπως γράψαμε πριν λίγο χρονικό διάστημα, είχαμε μια μεγάλη αβάντα για τον καπιταλιστή που θα πάρει τη δουλειά, στην οποία η κυβέρνηση κάνει πίσω, βλέποντας ότι στα ταμεία της μπαίνουν λιγότερα φράγκα.

Δεύτερη και πιο σημαντική παράμετρος, που έχει σχέση και με την οικονομική κρίση, είναι η μείωση των παιχτών ως φυσικά πρόσωπα. Από τους πράκτορες ακούγεται όλο και πιο συχνά ότι από τη στημή που άρχισε η κρίση και ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα που οι συνέπειες της έχουν «αγκαλιάσει» όλο το λαό, εκτός από το Τζίρο έχει μειωθεί αισθητά και ο αριθμός των παιχτών που θα

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

μπουν
στο
πρα-
κτορείο
για να
ρίζουν

ένα κουπόνι. Αυτό, εκτός από την κυβέρνηση, έχει σήμουρα θορυβήσει τους καπιταλιστές που ετοιμάζονται να «επενδύσουν» στην ελληνική στοιχηματική αγορά. Ξέρουν πολύ καλύτερα από τους μαθητευόμενους μάργους του υπουργείου Οικονομικών, ότι η μείωση του αριθμού των παιχτών είναι πιο σημαντική από την πτώση του τζέρου, αφού είναι κοινά αποδεκτό ότι οι παιχτές που αποφασίζουν να κόψουν δύσκολα ξαναγυρίζουν (δεν κόβουν το τζέρο, απλά πηγαίνουν σε

αλο ειος, π.χ. στοχημα με-
σω Internet).
Είναι φανερό ότι στην κυ-
βέρνηση παραμένουν πιστοί
στην κατεύθυνση να αβα-
ντάρουν τους καπιταλιστές
που θα πάρουν τη δουλειά
και γ' αυτό φροντίζουν να
παίρνουν ή να αλλάζουν
αποφάσεις για να διασφαλί-
ζουν τα κέρδη τους.

Δυστυχώς, είμαστε αναγκασμένοι να κλείσουμε με θετικό σχόλιο για την κυβέρνηση. Στο δελτίο Τύπου, μέσω του οποίου ενημερωθήκαμε για τα τεκταινόμενα, υπάρχει και μια είδηση που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι στην κυβέρνηση δουλεύουν με μακροπρόθεσμους στόχους. Από την 1-1-2014 το καθεστώς φορολόγησης των κερδών από το αμοιβαίσο στοίχημα της ΟΔΙΕ ΑΕ θα είναι το ίδιο με αυτό που ισχύει στα παταχνίδια της ΟΠΑΠ ΑΕ. Αν δεν το έχετε καταλάβει, στη κυβέρνηση πιστεύουν ότι για έναν αικόμη χρόνο ο ελληνικός ιππόδρομος θα ανήκει στο Δημόσιο. Το άλλο με τον Τοτό το ξέρετε;

✓ Την περασμένη Δευτέρα, η ΟΥΕΦΑ έδωσε στη δημοσιότητα την αναλυτική οικονομική αναφορά για τα

κατηγοριών της ΟΥΕΦΑ για μισθούς και λοιπές λειτουργικές ανάγκες αυξήθηκαν κοντά στο 38% για την αντίστοιχη τετραετία δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας. Μάλιστα, με δεδομένο ότι το έσοδα για μισθούς και λειτουργικές δαπάνες θεωρούνται ανελαστικά, οι οικονομικοί αναλυτές της ΟΥΕΦΑ, θεωρούν τις απώλειες των συλλόγων απλά αναπόφευκτες.

Ενα ακόμη αρνητικό στοιχείο που υπάρχει στην έκθεση είναι ότι οι μικρότερης οικονομικής δύναμης ομάδες, που δεν συμμετέχουν στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις (όρος δεν έχουν και την αντίστοιχη πηγή εισόδων), έχουν και τις μεγαλύτερες οικονομικές απώλειες και βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση. Η εισροή εισόδων από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, που θεωρείται από οικονομικής άποψης μια από τις βασικότερες πηγές εισόδων για τους συλλόγους, αποτελεί για τους ειδικούς και τον πλέον αισθάμυτο παράγοντα. Από τις εξήντα πέντε ομάδες που την τελευταία τριετία συμμετείχαν στους ομίλους του Τσάμπιονς Λιγκ (την αμέσως προηγουμένη τριετία συμμετείχαν πενήντα πέντε), μόλις οι δέκα κατάφεραν να προκριθούν από τον όμιλο στην επόμενη φάση και να έχουν μια σταθερή πηγή εισόδων, γεγονός που προβληματίζει τα ηγετικά στελέχη της ΟΥΕΦΑ, αφενός γιατί το οικονομικό πεδίο και η εφαρμογή του Financial Fair Play παραμένει ρευστό και ασταθές σε εποχή οικονομι-

κής κρίσης και αφετέρου για-
τί η διαφορά δυναμικότητας
ανάμεσα στις ομάδες αυξά-
νεται συνεχώς.

Αν και τα πρώτα στοιχεία
για το 2012 δείχνουν ότι οι ευ-
ρωπαϊκοί σύλλογοι αναγκά-
στηκαν από την εφαρμογή
του Financial Fair Play να βά-
λουν μυαλό και να βελτιώ-
σουν την οικονομική τους κα-
τάσταση, περιορίζοντας το
έξοδα και χρησιμοποιώντας
περισσότερους γηγενείς παι-
χτες, ο προβληματισμός είναι
έντονος, γιατί δεν υπάρχουν
πλέον οι οικονομικές συνθή-
κες που θα επέτρεπαν μια
σταδιακή ομαλοποίηση της
κατάστασης και ο κίνδυνος
κατάρρευσης για κάποιες
ομάδες είναι σοβαρός. Το αι-
σιόδοξο στοιχείο για τους
αξιωματούχους της ΟΥΕΦΑ

είναι ότι οι ομάδες έχουν καταλάβει τη αναγκαιότητα να επενδύσουν στις ακαδημίες του και να χρησιμοποιήσουν ταλαντούχους νεαρούς παι-χτες, γεγονός που αποδει-κνύεται από τη μείωση κατά 14% των χρημάτων που ξό-δεψαν οι ομάδες για μετα-γραφές το 2010, αλλά και από τη συμμετοχή πολλών νεαρών προδοσφαριστών στις βασικές ενδεκάδες των ευρωπαϊκών συλλόγων.

Κος Πάππιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ: Νέα αναβολή κατάφερε και πήρε ο Μάκης Ψωμιάδης στην υπόθεση για την υπεξαίρεση ποσού 22.000.000 ευρώ από το ταμείο της ΠΑΕ ΑΕΚ. Ο λόγος της αναβολής αφορά τον τρόπο έκδοσής του από τη Μακεδονία, που εμποδίζει τη διεξαγωγή της δίκης. Σύμφωνα με τα έγγραφα που προσκόμισε η υπεράσπιση του Ψωμιάδη, η έκδοσή του στην Ελλάδα έγινε μετά από

σήμα της Ιντερπόλ, που αφορούσε την υπόθεση των στημένων αγώνων. Με αυτό το δεδομένο, ο Ψωμιάδης δεν μπορεί να δικαιοτεί στην Ελλάδα για κανέναν άλλο λόγο, παρά μόνο για τους στημένους αγώνες, εκτός αν από τη γειτονική χώρα έρθει ένα επίσημο έγγραφο που θα του αποδεισμεύει. Η πλευρά Ψωμιάδη εκμεταλλεύεται στο έπακρο τις άσχημες διακρατικές σχέσεις ανάμεσα σε Ελλάδα και Μακεδονία και καταφέρνει να καθυστερεί τη αποστολή των επίσημων εγγράφων. Ταυτόχρονα, κατάφερε η νέα αναβολή να είναι επ' αόριστο. Η δικάσμιος θα προσδιοριστεί μόλις έρθουν τα σχετικά έγγραφα, αφού σύμφωνα με την απόφαση του Εφετείου Κακουργημάτων η δικάσμιος θα οριστεί

εντός 15 ημερών από την ημερομηνία που θα φτάσουν επίσημα στην Ελλάδα. Από την πλευρά της ΠΑΕ ΑΕΚ είναι λογικό να υπάρχει έντονη απογοήτευση, αφού οι συνέχεις αναβολές στερούν από την ομάδα τη δυνατότητα να εξασφαλίσει ένα σεβαστό ποσό που θα τη βγάλει από το οικονομικό αδιέξοδο που βρίσκεται αυτή τη στιγμή.

■ ΝΙΚΟΛΑΤ ΠΕΤΡΟΦ Η μάχη του Στάλινγκραντ

Με αφορμή την επέτειο 70 χρόνων από τη νίκη του Κόκκινου Στρατού έναντι των Γερμανών στο β' παγκόσμιο πόλεμο, η NEW STAR «γιορτάζει» προβάλλοντας για πρώτη φορά στην Ελλάδα την επική ταινία του Πετρόφ (γυρισμένη στη Σοβιετική Ενωση το 1949), σε δύο μέρη: «Η μάχη του Στάλινγκραντ: Ούτε βήμα πίσω», «Η μάχη του Στάλινγκραντ: Η νίκη».

Ο σκηνοθέτης επιχειρεί με αυτό του το εγχείρημα να μεταφέρει στον κινηματογράφο τα ιστορικά γεγονότα που σφράγισαν την εξέλιξη του β' παγκοσμίου πολέμου και την πολιτική τους διάσταση. Οι πολεμικές συγκρούσεις, που διήρκεσαν από τον Αύγουστο του 1942 έως το Φλεβάρη του 1943, θεωρούνται από τις πιο πολύνεκρες μάχες στην ιστορία, με απώλειες κοντά στα 2.000.000, οι περισσότερες φυσικά από την πλευρά της Σοβιετικής Ένωσης.

Η ταινία αυτή είναι πολύ σημαντική και για έναν ακόμη λόγο. Γιατί βλέπουμε εδώ και χρόνια μια προσπάθεια να ξαναγράφεται η ιστορία. Ο Πούτιν διοργανώνει φιέστες και επανονομάζει την περιοχή Στάλινγκραντ (από Βόλγκογκραντ που ονομάζεται σήμερα) για έξι μέρες κάθε χρόνο για να αποτίσει φόρο τιμής, παρουσιάζοντας ταυτόχρονα τη μάχη σαν τη μεγαλύτερη απόδειξη πατριωτισμού και εθνικής αφοσίωσης των σοβιετικών στρατιωτών, ενώ η μάχη δινόταν πρωτίστως στο όνομα των σοβιέτ και της μετάβασης από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό.

■ ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΟΥΛΕΣ

Φιλιά εις τα παιδιά

Ηαφήγηση της προσωπικής ιστορίας πέντε ελλήνων εβραίων, έτσι όπως την έζησαν σαν παιδιά. Ο Βασίλης Λουλές ερευνά μαζί με τη Ρέα Αποστολίδη (με την υποστήριξη ενός σωρού εβραϊκών ιδρυμάτων όχι μόνο οπό την Ελλάδα) την ιστορία των ελλήνων εβραίων, κυρίως της Θεσσαλονίκης, εφόσον ο εβραϊκός πληθυσμός ήταν το ένα πέμπτο του πληθυσμού της πόλης, και συναντά πέντε εβραίους που ζουν ως σήμερα και μοιράζονται τις εμπειρίες τους μέσα από τις παιδικές μνήμες και τα ντοκουμέντα των οικογενειών τους.

Οι ιστορίες είναι τρομερές. Και φυσικά, η διάσταση της παιδικής μνήμης και της παιδικής εγγραφής τόσο συγκλονιστικών γεγονότων είναι συνταρακτική. Επιπλέον, δίνεται βάρος στην αλληλεγγύη των Ελλήνων απέναντι σε πολλούς εβραίους, με τεράστιο ρίσκο φυσικά.

Πέρα όμως από τον βαθύ ανθρώπινο πόνο και την αλληλεγγύη, το ντοκιμαντέρ αυτό στερείται άλλων διαστάσεων. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι στέκεται στα προφανή και είτε με πρόθεση είτε χωρίς, αποτελεί την απόλυτη μορφή ως προς την επίκληση στο συναίσθημα. Σαφώς,

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

«Συγκρούστηκα με την όρχουσα τάξη και τους νόμους της που τους έχει προστάτες της, για να μπορεί να εκμεταλλεύεται και να κάνει κουμάντο σε όλα, στα πάντα. Ακόμα και στο ίδιο το μυαλό μας, στις σκέψεις μας, τα λόγια μας, τα συναισθήματά μας, τη δουλειά μας, τον τρόπο που μας αφέσει να αγωπάμε ή να κάνουμε έρωτα, ολόκληρη τη ζωή μας. Γ' αυτό με κλείσατε εδώ μέσα αφεντικά του κράτους δικαίου».

(Ντ. Φο - Φράνκα Ράμε: «Εγώ η Ουλρική Μάινχοφ καταγγέλω»).

Η κρατική καταστολή εμφανέστατη στα πρόσωπα των 4 της Κοζάνης και η οικονομική βία στο 0% της ανεργίας των νέων ΕΛΑΣ-Ελλήνων-αστυνομικών, ρουφιάνων, δολοφόνων και βασανιστών!

Πίσω, προβοκάτορα Πανούση!

Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη, κι όχι του καπιταλιστή και του γραφειοκράτη!

◆ «Η κυβέρνηση του στρατηγού Τσάβες θωρακίζεται με όλο και πιο αντεργατικούς νόμους (βλ. άρθρα 47 και 56 του Βασικού Νόμου για την Ασφάλεια του Εθνους, άρθρα 139 και 141 του Νόμου για την Υπεράσπιση των Ατόμων στην πρόσβαση Αγαθών και Υπηρεσιών, άρθρα 24 και 25 του Ειδικού Νόμου για τη Λαϊκή Υπεράσπιση κόντρα στο Μονοπάλιο. Ολη αυτή η νομοθεσία χρησιμοποιείται εναντίον των απεργιών και των εργατικών διαδηλώσεων). Για την εφαρμογή τους γίνεται χρήση της αστυνομίας, της εθνοφυλακής, του στρατού, των δικαστών, των δεσμοφυλάκων. Πάνω από 2.400 εργάτες είναι υποχρεωμένοι να παρουσιάζονται κάθε μία ή δύο βδομάδες στα αστυνομικά τμήματα επειδή διοργάνωσαν ή συμμετείχαν σε απεργίες και διαδηλώσεις για τα εργατικά δικαιώματα... Η ίδια αντεργατική πολιτική εφαρμόζεται στη Βοιλβία, την Αργεντινή, το Μεξικό, τη Νικαράγουα και αλλού». (El comunista, Μάης 2011, τ. 51). Ο... σοσιαλισμός του 21ου αιώνα.

◆ Εξηγήσεις για τα βασανιστήρια των 4 της Κοζάνης ζήτησε η ΔΗΜΑΡ (και έδωσε ο

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ Π(Λ)ΗΓΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Δένδιας)...

◆ Για «διαπραγχέντα εγκλήματα» κάνει λόγο το σχόλιο του Γραφείου Τύπου του Περισσού. Άλλα το κόμμα αυτό κάνει και εκδηλώσεις για τον Μπρεχτ («Ποιο είναι μεγαλύτερο κακό η ληστεία μιας τράπεζας ή η ιδρυσή μιας τράπεζας;»)

◆ Πραγματικό σούργελο η ΡΙΤ-άννα... (προκλητικό σκύλο του συστήματος).

◆ Στην Κοζάνη: «μάνα μπάτου που γαμάει» - θυμόσαστε το τραγούδι;

◆ «Δεκτικός» στις ανακοινώσεις των μπάτων ο Ριζοσπάστης (5-2-13).

◆ «Απέχουμε πολύ από τη σκέψη να αφηθούμε στα μεμονωμένα ηρωικά χτυπήματα κάθε σημασία» (Β.Ι. Λένιν: «Από πού ν' αρχίσουμε», Απαντα, τ. 5, σ. 7-9).

◆ «Η μόνη βία που επιτρέπεται σε μια δημοκρατική κοινωνία είναι της αυτοδύναμας», έγραψε ο Πάσχος Μανδραβέλης (kathimerini.gr). Ο λόγος είναι... θέσφατο – και ο μισθός μεγάλος...

◆ Στην χοιροεσταίρα των περιπτώσεων.

◆ Δε μας ανατριχέζεις και συ, κυρ-Αντώνη υπουργέ...

◆ Ράδιο Ξεφτίλα (με αρβύλες).

◆ Ρε, δε πα να γράφει κατεβατά πλέον ο Μαυροειδής. Ούτε ο Πηνειός δεν το ξεπλένει το NAP.

◆ Εφόσον «η κυβέρνηση έβαλε το πιστόλι στον κρόταφο των ναυτεργατών» (Α. Παπαπαρήγα, Ριζοσπάστης, 7-2-13), η στάση των ναυτεργατών πρέπει να είναι υπόκλιση με φηγλά τα χέρια, προσοχή να μη σπάσουν τίποτα τζαμαρίες ή να κινηθούν προς την αντίθετη κατεύθυνση;

◆ Γ. Πανούσης (REAL NEWS, 3-2-12): «Τα κυβερνητικά στε-

λέχη της ΔΗΜΑΡ παιζουν το ρόλο της ουράς» – ε, λοιπόν, αυτό είναι απίστευτο...

◆ Στουρνάρας: «Ας λένε ό,τι θέλουν. Εγώ επιμένω!» – ούτε ο (αοιδός) Γ. Μαργαρίτης να ήσουνα, μέτριες...

Ναι, και στην τούρλα του Σαββάτου, ο Π.Π.Τ.Δ.Τ. (Πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας τους) Στεφανόπουλος (real news, 3-2-13): «Δεν το περίμενα... ο Σαμαράς είναι καλός» – Πώς λέμε ο κόσμος λέει πως ο Αντώνης είναι καλό παιδί και δεν έχει σχέση με διαπλοκή...

◆ Ατάκα Περισσού: «Παλαιοκομπατισμός είναι αυτό που ζει ο λαός» – Ισως θέλει να μας προετοιμάσει για την ανανέωση του 19ου συνεδρίου του...

◆ Στο δρόμο που χάραξε η κείμενη νομοθεσία και ο Δήμος Αγ. Αναργύρων-Καματερού: αφού έχουν γίνει μειώσεις προσωπικού, το μπαλάκι σε σας όσον αφορά την καθαριότητα, κύριοι άγρια φρορολογούμενοι δημότες (για την ανακύκλωση, ρε γαμώτο...) με την αιγιδα της ανακύκλωσης και της Περιφρερείας Αττικής.

◆ «Το πλέον κοινό σημείο του νεαρού Χάινερ και της Ινγκε Μύλλερ, ήταν ο διχασμός εντός του ίδιου του Μαγιακόφσκι, που με τη σειρά του αντανακλούσε έναν διχασμό στην εικόνα του Μαγιακόφσκι στις Ανατολικές χώρες. Ο Χάινερ και η Ινγκε Μύλλερ είδαν αυτό το γεγονός με διαφορετική ματιά. Από τη μία, ο Μαγιακόφσκι ήταν ο αριστερός καλλιτέχνης-πρότυπο αφοσίωσης στο επαναστατικό κράτος... Από την άλλη, τον Μαγιακόφσκι τον θεωρούσαν, και μερικές φορές θεωρούσε κι ο ίδιος τον εαυτό του, ως στραγγαλισμένο απομικ ένθουσιασμό».

(Τζ. Καλμπ: «Το θέατρο του Χ. Μύλλερ» - κεφάλαιο «Ο Μύλλερ ως Μαγιακόφσκι»).

Βασίλης

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

«Νομίζεις πως είναι χείμαρροι αφρισμένοι, εκρέοντες όχι από ανθρώπινα χειλή, αλλά από τους βράχους της Οίτης και του Ολύμπου», γράφει για τα κλέφτικα τραγούδια ο K. Mendelsohn Bartholdy. Μέρος των δημιωδών ασμάτων, τα συγκεκριμένα τραγούδια είναι δημιούργημα της περιόδου της τουρκοκρατίας και αναβιώνουν με λαμπρότητα στις σημερινές μέρες της ιμπεριαλιστικής κλεπτοκρατίας και της αστικής δικτατορίας. Στα κλέφτικα τραγούδια από τη δράση και τις αντιπαραθέσεις ένοπλων ομάδων, που ανόχθηκαν σε μύθους και τεκμήρια για τη διαρκή δράση (Ελήνων κατά Οθωμανών παλιότερα, εργατών κατά της αστικής δικτατορίας αργότερα).

Το μέλλον προδιαγράφηκε από τον καιρό της γέννησης αυτών των τραγουδιών, αρκεί να θυμηθούμε δύο μόνο –ειδικά τη δεύτερη– στροφές από τη δράση και τις αντιπαραθέσεις ένοπλων ομάδων, που ανόχθηκαν σε μύθους και τεκμήρια για τη διαρκή δράση (Ελήνων κατά Οθωμανών παλιότερα, εργατών κατά της αστικής δικτατορίας αργότερα).

Εγώ ραγιάς δεν γένομαι, Τούρκους δεν προσκυνάδεις προσκυνώ τους άρχοντες και τους κοτζαμπασήδες.

Ετσι, ήρθε στις μέρες μας η λαϊκή μούσα, εξόριστη μέσα στην ελευθερία των αγρού και ελεύθερη μέσα στην εξορία των πολυκαταστημάτων τύπου «ταλ» («άρρωστος» εις την γαλλική, εκ της λέξεως «maladie» που σημαίνει αφρώστια και που η παραφθορά της γέννηση την ελληνική πληγή παγκοσμίως γνωστή λέξη «malakie»). Η μούσα που ανασκέυασε πολλά κλέφτικα τραγούδια και τα κυκλοφόρησε στο επίτομο έργο «κλέφτες και αρματολοί ενάντια στην αμαρτωλή αστική κλεφτουριά». Ο τόμος ξεκινάει με ένα απαράλλαγχο κλέφτικο:

Παιδιά, σαν θέτε λεβεντιά και κλέφτες να γενείτε εμένα να ρωτήσετε να σας ομολογήσω της κλεφτουριάς τα βάσανα και των κλεφτών τα ντέρτια.

Μαύρη ζωή που κάνουμε εμείς οι μαύροι κλέφτες.

Ποτέ μας δεν αλλάζουμε και δεν ασπροφορούμε ολημερίς στον πόλεμο, τη νύχτα καραούλι.

Στη συνέχεια (στύσιν έχει, α!) η μούσα, διασκευάζει πλείστα στα όσα άσματα, όπως:

Ο πλούσιος έχει φλουριά, έχει ο φτωχός τα ζώρια άλλοι παίνευν τη δεξιά κι άλλοι τους τραπεζίτες μα 'γω παίνεω τα παιδιά που χουν φωτιά στα μάτια και την αλήθεια δείχνουν με τεντωμένα χέρια.

Ή ακόμη:

Να 'μουν τον Μάη πιστικός, τον Αύγουστο δραγάτης μα πιο καλά να ήμουνα αρματολός και κλέφτης. Να 'χα τα βράχια αδέρφια μου, τις πέτρες συγγενίες μου να με κοιμίζουν όνειρα, να με χυπνούν οι δρόμοι να ζήσω ανυπότακτος, σκλάβο να μη με λένε.

Γνωστός είναι και ο διάλογος του Βασίλη με τη μάνα του την αγρά, που μετά το θάνατό της αγιοποίηθηκε από τον πάπα Πύο τον έσχατο:

Μάνα μου εγώ δεν κάθομαι να γίνω νοικοκύρης να κάμω αιμπελοχώραιφα, εργάτες να δουλεύουν να γίνω ένας μικροσατός, της τάξης μου προδότης. Φέρε μου τ' αλαφόρο σπαθί και το βαρύ τουφέκι να πεταχτώ σαν το πουλί ψηλά στα κορφοβούνια να πάρω δίπλα τα β

Οικονομική Εξόρμηση

Η οικονομική
εξόρμηση
παρατείνεται

Η «Κόντρα»
χρειάζεται τη
στήριξή σας για
να αντέξει

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

Με εναλλαγές στην τακτική της αντιμετωπίζει την αγωνιζόμενη αγροτιά η τρικομματική κυβέρνηση. Αρχικά έβαλε τα ΜΑΤ μπροστά και εμπόδισε τους αγρότες να βγουν στο εθνικό δίκτυο. Οι αγρότες, για μια σειρά λόγους, δεν αποτόλμησαν να σπάσουν την κυβερνητική βία και περιορίζονται σε κλεφτοπόλεμο με

αγροτικών προϊόντων που χρησιμοποιούνται και ως πρώτη ύλη στη μεγάλη ευρωπαϊκή βιομηχανία, να πέσουν κατακόρυφα οι χοντρικές τιμές των αγροτικών προϊόντων και να καταστεί ασύμφορη η αγροτική παραγωγή για τη συντριπτική πλειοψηφία της αγροτικής στην Ελλάδα. Είναι γνωστό ότι η πλούσια αγροτιά αποτε-

■ Αναγκαίος ο επανακαθορισμός του αγώνα

Μαστίγιο και καρότο στην αγωνιζόμενη αγροτιά

τις δυνάμεις καταστολής. Αυτή η αδιέξοδη τακτική, εάν συνεχιστεί, θα έχει για μια φορά ακόμη καταστροφικές συνέπειες στον αγώνα τους. Η δική μας όποιψη είναι ότι θα πρέπει οι αγρότες να εξετάσουν πολύ σοβαρά τον επανακαθορισμό της τακτικής και τις μορφές πάλις που θα χρησιμοποιούν. Από τη στιγμή που η τρικομματική κυβέρνηση χρησιμοποιεί ευρέως την πολιτική επιστρέτευση και τα αστικά δικαστήρια για να αντιμετωπίσει αγωνιζόμενα τμήματα του προλεταριάτου, οι αγρότες δεν πρέπει να κινούνται αποκλειστικά στα στενά πλαίσια της αστικής νομιμότητας, αλλά πρέπει να βγουν έξω απ' αυτά.

Τις τελευταίες μέρες και ιδιαίτερα από το βράδυ της περασμένης Τετάρτης, η τρικομματική κυβέρνηση συμπλήρωσε την τακτική του κνούτου με την τακτική της «αναγνώρισης» των δίκαιων αιτημάτων της αγροτιάς και της «ικανοποίησης» μερικών απ' αυτά (στο πλαίσιο των «δημοσιονομικών δυνατοτήτων»), που θα δώσει τη δυνατότητα στην αγροτιά

να συνεχίσει να καλλιεργεί και να παράγει! Βέβαια, όχι μόνο η αγωνιζόμενη αγροτιά, αλλά και η αγροτιά που για διάφορους λόγους δεν βγήκε στους δρόμους δεν εξαπατώνται απ' αυτές τις κυβερνητικές επιθέσεις φιλίας.

Και η κυβέρνηση δεν έχει αυτοπάτες, ότι με χάντρες και καθρεφτάκια προς θιαγενείς, σαν αυτά που προσφέρει στους αγρότες, θα μπορέσει να τους εξαπατήσει και να τους πείσει να επιστρέψουν στα χωριά τους και να ετοιμάσουν τη νέα καλλιεργητική περίοδο. Με την επίθεση φιλίας η συγκυβέρνηση στοχεύει τους εργαζόμενους των πλανών. Επιδιώκει να τους πείσει, ότι δήθεν οι αγρότες είναι αδιάλλακτοι και τα θέλουν όλα δικά τους, με στόχο, να επικροτήσουν οι εργαζόμενοι τη βίαιη καταστολή των αγροτικών κινητοποιήσεων, αν οι αγωνιζόμενοι αγρότες ανεβάσουν την ένταση της κινητοποίησής τους.

Θα το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. Είναι ψευδέστατοι οι ισχυρισμοί του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και όλων των κυβερνητικών αξιωματού-

χων, ότι με την πολιτική τους στοχεύουν δήθεν στην ανασυγκρότηση της αγροτικής οικονομίας, η οποία μάλιστα θα αποτελέσει το μοχλό για την ανάπτυξη της λεγόμενης εθνικής οικονομίας. Ιστορικά, η αγροτική οικονομία –όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά όλης της ΕΕ– μπήκε από τα τέλη της δεκαετίας του '80 στο στόχαστρο του γαλλογερμανικού άξονα που πήρε για τους αγρότες, έβαλε στο στόχαστρο και τμήμα της πλούσιας αγροτιάς, για το οποίο επίσης θα καθίσταται ασύμφορη η αγροτική παραγωγή με τα μέτρα αυτά..

Δεύτερη στάχευση του γαλλογερμανικού άξονα ήταν να κερδίσει τις αγορές των χωρών του λεγόμενου τρίτου κόσμου, με αντάλλαγμα φυσικά την ελεύθερη είσοδο των αγροτικών προϊόντων στην αγορά της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Πρώτον, η δραστική συρρικνωση της αγροτικής παραγωγής της ΕΕ και η αύξηση των εισαγωγών αγροτικών προϊόντων από τις χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου, μέσω της κατάργησης των ποσοστώσεων και των δασμών. Το αποτέλεσμα ήταν να συρρικνωθεί η αγροτική παραγωγή στην ΕΕ (συνακόλουθα και στην Ελλάδα), να αυξηθούν οι εισαγωγές

λεί τη μειοψηφία της αγροτιάς. Η τρικομματική κυβέρνηση, με τα νέα μέτρα που πήρε για τους αγρότες, έβαλε στο στόχαστρο και τμήμα της πλούσιας αγροτιάς, για το οποίο επίσης θα καθίσταται ασύμφορη η αγροτική παραγωγή με τα μέτρα αυτά..

Γ' αυτό και η αγωνιζόμενη αγροτιά (στις τάξεις της οποίας συμμετέχει και τμήμα της πλούσιας αγροτιάς) έχει έναν επιπλέον λόγο να επανακαθορίσει την τακτική του αγώνα της. Διαφορετικά, θα μετρά αγώνες αναποτελεσματικούς και θύματα δεκάδες χιλιάδες αγρότες που θα εγκαταλείπουν την αγροτική παραγωγή και το χωριό και θα πυκνώνουν τις γραμμές των εξαθλιωμένων. Εξαθλιωμένων που θα καταφύγουν στη φιλανθρωπία του κεφαλαίου και της Εκκλησίας.

Η στήλη δεν χρησιμοποιεί φωτογραφίες, αλλά η συγκρίσιμη επιβάλλει την εξαίρεση. Γιατί το πρωτοσέλιδο της φυλλάδας του Περισσού την περασμένη Πέμπτη αποτελεί μνημείο ξεδιαντροπίας, πολιτικής αγυρτείας και αντεργατικού οπορτουνισμού.

Ωστε έτσι, λοιπόν. Οι ναυτεργάτες μπάκων στα καράβια με ψυλά το κεφάλι και είναι νικητές. Η δε συγκυβέρνηση είναι πττημένη! Που σημαίνει, ότι οι εργάτες πρέπει να απεργούν, να χάνουν μεροκάματα, να ρισκάρουν απολύτες όχι για να ικανοποιήσουν (εν όλω ή εν μέρει) τα αιτήματα που διεκδικούν, αλλά για να φθείρουν πολιτικά τις αστικές κυβερνήσεις! Με τη λογική αυτή, οι εργάτες είναι μονίμως νικητές, διότι μονίμως απεργούν. Πότε αραιότερα και πότε πικνύτερα, απεργούν όμως.

Κυβερνήσεις έχουν φθαρεί (πρόσφατο παράδειγμα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ), όμως άλλες κυβερνήσεις τις διαδέχονται, σ' ένα αέναο γαϊτανάκι. Και βέβαια, ότι χάνεται σε μια απεργία δεν το ικανοποιεί η κυβέρνηση που διαδέχεται την «πττημένη». Γιατί στην πραγματικότητα η μάχη δεν γίνεται μεταξύ εργατών και κυβερνήσεων, αλλά μεταξύ εργατών και καπιταλιστών. Οι κυβερνήσεις παρεμβαίνουν κατασταλτικά υπέρ των δεύτερων. Μπορεί οι κυβερνήσεις να υφίστανται πολιτικό κόστος, όμως οι καπιταλιστές δεν υφίστανται κόστος στη θυσαυροφυλάκια τους.

Οι πηγέτες του Περισσού έχουν αποκρυψεί κάθε επαναστατική προοπτική (στη λαϊκή επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι, έχει διακρηρύξει από το βήμα του αστικού κοινοβουλίου η Παπαρήγα). Κάποιοι περίμεναν ότι θα μπορέσουν να σταθούν στο ύψος τους ως μια αστική ρεφορμιστική δύναμη, όταν τυχαίνει να επιρρέασουν εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις. Διαιωνύστηκαν για μια ακόμη φορά. Ο Περισσός δεν αποτελεί καν δύναμη αγωνιστικού ρεφορμισμού, αλλά δύναμη διατήρησης της κοινωνικής ειρήνης και της ταξικής υποταγής.

Αυτό φαίνεται καθαρά όταν κάποια επεισόδια της αέναντις πάλις των τάξεων οδηγούν σε οξύνσεις που προκαλούν την παρέμβαση του αστικού κράτους (πάντοτε προς όφελος των καπιταλιστών, εννοείται). Τότε είναι που ο Περισσός δείχνει το αποκρουστικό του πρόσωπο. Ξορκίζει κάθε ιδέα ουσιαστικής εργατικής αντίστασης, συκοφαντεί ως «τυχοδιώκτισμό» κάθε πρόταση σύγκρουσης με την αστική νομιμότητα και οδηγεί τους εργάτες στην υποταγή, αφού προηγουμένως έχει φροντίσει να τους εξουθενώσει, να τους σπάσει το πιθικό.

Δεν φτάνει, όμως, η συμβολή του στην ήττα του αγώνα, έρχεται στο καπάκι και φτύει κατάμουστρα τους εργάτες, βαφτίζοντας σαν τους καλόγερους το κρέας ψάρι, την ήττα νίκη. Ετσι, καλλιεργεί τη λογική του απεργού-καρπαζοεισπράκτορα, του εργάτη-λούζερ, την αίσθηση της αναποτελεσματικότητας των απεργιακών αγώνων. Μια αίσθηση που φωλιάζει στις συνειδήσεις και καλλιεργεί στη συνέχεια κύματα φόβου, αποστρέτευσης, εξατομίκευσης.

Π.Γ.

ΠΡΟΑΙΓΑΡΙΚΟ ΟΙΚΟΥ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΕΠΙΒΕΛΤΙΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΑΛΑΙΑΣ
Πέμπτη 7 Φεβρουάριο 2013 - αριθ. φύλλου: 11474

- ΛΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ
ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΩΝ
- Λαϊκοπλήρωμα στο λιμάνι του Πειραιά, χτες, στην απεργιακή συγκέντρωση με την αγωνιστική τοξεινή αλληλεγγύη
 - Με ψηλά το κεφάλι μπήκαν οι ναυτεργάτες στο καρέβιο. Είναι νικητές, πηγαίνουν στη λαϊκή συνείδηση είναι η κυβέρνηση
 - Επόμενος σταθμός η πανεργατική απεργία στη 20 του Φεβρουάριου

Η στήλη δεν χρησιμοποιεί φωτογραφίες, αλλά η συγκρίσιμη επιβάλλει την εξαίρεση. Γιατί το πρωτοσέλιδο της φυλλάδας του Περισσού την περασμένη Πέμπτη αποτελεί μνημείο ξεδιαντροπίας, πολιτικ